

Instructorul

Lecțiunea 1—4 Octombrie, 1941

Problema păcatului

Apostolii și profeții

„Niciunul dintre apostoli sau dintre profeți nu a pretins vreodată, că ar fi fără păcat. Bărbații cari au trăit cel mai aproape de Dumnezeu; bărbați, cari au preferat să-și sacrifice viața decât să săvârșească cu știință vreo faptă rea; bărbați, pe cari Dumnezeu i-a binecuvântat cu lumină și putere divină, ei toți au mărturisit firea lor păcătoasă. Ei nu și-au pus încrederea în carne, nu au pretins că ar avea dreptatea lor proprie, ci s'au încrezut cu totul numai în dreptatea lui Hristos. Același lucru se va petrece cu toți aceia, cari privesc spre Hristos”. — „Parabolele”, p. 146.

Cunoștința păcatului

„Când s'a proclamat legea pe Sinai, Dumnezeu a făcut cunoscut oamenilor sfințenia caracterului Său, ca prin contrast ei să poată vedea păcătoșenia propriului lor caracter. Legea fusese dată pentru a-i convinge de păcat și a descoperi nevoia lor după un Mântuitor. Lucrul acesta se putea face atunci când principiile ei erau aplicate în inimă de Duhul Sfânt. Lucrul acesta încă trebuie să se facă. În viața lui Hristos sunt explicate prin-

ciipiile legii, și atunci când Duhul Sfânt al lui Dumnezeu atinge inima, atunci când lumina lui Hristos descoperă oamenilor nevoia lor după sângele curățitor și după meritele Lui cari dau îndreptățire, legea continuă a fi un mijloc care ne duce la Hristos ca noi să putem fi îndreptățiți prin credință”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 258.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Repetă toate versetele de memorizat din trimestrul trecut, și în legătură cu fiecare verset, amintește pe scurt ceva din lecțiunea respectivă.

Ilustrarea lecțiunii

Intr'o parte a cutiei cu nisip clădește satul Betania cu case mai mici, iar în altă parte a cutiei fă Ierusalimul cu clădiri mărețe. Fă în Ierusalim camera unde se rugau credincioșii. Lângă Betania ridică Muntele Măslinilor pe care se află cei unsprezece ucenici împreună cu Domnul Isus. Când ajungi cu povestirea la înălțarea Domnului, ia figura lui Isus din mijlocul ucenicilor și în locul lui pune două figuri de îngeri îmbrăcați în alb, cari au venit să încurajeze pe ucenici.

Istorieară introductivă

Dragi copilași, ați vrea voi să fiți niște îngerași albi cari să sboare? Știu că unii din voi visează câteodată noaptea că sboară prin odaia în care dorm sau prin aer, și ce bine vă simțiți atunci, încât n'ați vrea să vă treziți niciodată. Dar știți voi că într'o zi, foarte curând, toți copiii cari sunt cuminți și iubesc pe Domnul Isus vor primi din partea Domnului Isus haine albe și aripioare cu cari vor sbura de pe acest pământ și se vor înălța la cer?

Voi ați învățat că Domnul Isus a trăit și El pe acest pământ, și că după ce a murit pentru păcatele noastre, S'a înălțat la cer, unde ne-a făgăduit că va pregăti pentru fiecare copil

al Său câte o casă numai din aur. Ce frumos va fi acolo! Toți vor fi fericiți, lângă Isus cel iubit. (Continuă lecțiunea așa cum e redată în Lecțiuni pentru copii.)

Invățatură spirituală

Trebue să cerem în fiecare zi în rugăciune puterea Duhului Sfânt, ca să biruim ispitele.

Lecțiunea 2 — 11 Octombrie, 1941

Vieța prin Hristos

Legătura cu Hristos

„Vieța în care este nutrită temerea de Domnul, nu va fi o viață tristă și mohorită. Lipsa lui Hristos este care face fața tristă, și viața un pelerinaj de oftaturi. Acei cari sunt plini cu înălțarea și iubirea de sine, nu simt nevoia unei legături vii și personale cu Hristos. Inima, care nu a căzut pe Stâncă, se mândrește cu sfințenia și cu bunătatea ei proprie. Oamenii doresc o religie, care să le asigure mari demnități. Ei doresc să poată merge pe o cale atât de largă, încât să poată lua cu ei acolo și toate apucăturile lor. Iubirea de sine, iubirea lor de popularitate cum și plăcerea de a fi laudați, îndepărtează pe Mântuitorul din inima lui; și, fără El, viața e mohorită și tristă. Inșă locuirea lui Hristos în suflet este un izvor de bucurie. Căci pentru toți cari Il primesc pe El, Cuvântul lui Dumnezeu ajunge izvor de bucurie”. — „Parabolele”, p. 148.

„Spuneți bietelor suflete îndoielnice plecate pe drumuri greșite, că nu e nevoie să dispereze. Deși au mers în rătăcire, și nu și-au format un caracter cuvenit, Dumnezeu totuși Se bucură să-i aducă înapoi, și să le dea bucuria mântuirii Sale. Lui îi face mare plăcere, să ia material pentru care nu mai e nădejde, oameni prin cari a lucrat Satana, și să-i facă supuși ai harului Său. Dumnezeu Se bucură să-i scape de mânia care are să vină asupra celor neascultători. Spuneți acestora că există mântuire și curăție pentru oricare suflet. Este loc pentru ei la masa Domnului. El chiar îi așteaptă, ca să le zică bun venit”. — „Parabolele”, p. 214. 215.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

După o scurtă repetare a faptelor întâmplare cu ocazia înălțării lui Isus accentuiază că Isus ne pregătește în ceruri câte o locuință, unde vom locui veșnic, în frumusețea aceea de nedescris. (Poți arăta și un tablou cu înălțarea Domnului Isus.)

Ilustrarea lecțiunii

Fă Ierusalimul pe o întindere mai mare în cutia cu nisip, și într-o parte a cetății clădește camera unde erau adunați ucenicii când s'a pogorit Duhul Sfânt peste ei. Înăuntrul zidurilor cetății Ierusalim, într-un loc mai la o parte, reprezintă prin figuri și bețișoare mulțimea cea mare de oameni veniți din toate părțile lumii la sărbătoarea celor dintâi roade. Apostolii să fie reprezentați prin figuri, dacă aveți.

Istorieara introductivă

Copii astăzi veți auzi o întâmplare extraordinară. Fiecare din voi când sunteți mic învăța limba pe care o vorbesc părinții voștri. Când ajungeți mai mari, unii din voi învăța și alte limbi, dar vă trebuie mulți ani și multă muncă până să învățați bine altă limbă. Dar ia-să auziți acum ce minunune a făcut odată Duhul Sfânt. Voi știți bine că toți ucenicii Domnului erau oameni săraci și neînvațați. Ei nu studiaseră în școli și nu cunoșteau decât limba lor, ebraica. Dar într-o zi Domnul Isus le-a trimes Duhul Sfânt și ei au început dintr'odată să vorbească și alte limbi pe cari mai înainte nu le știau. (Redă lecțiunea așa cum e în Lecțiuni pentru copii).

Invățătura spirituală

Domnul Isus ne dă și nouă Duhul Sfânt, ca să putem face ce este bine.

Alegere și ascultare

Mărgăritarul de mare preț

„Noi trebuie să căutăm mărgăritarul de mare preț, însă nu în târgurile lumii, sau în căile lumii. Prețul de plătit pentru el nu este aur sau argint, căci acestea aparțin și așa lui Dumnezeu. Să părăsim idea că privilegiile temporale sau spirituale ar putea câștiga pentru noi mântuirea. Dumnezeu cere din partea noastră o ascultare de bunăvoie. El ne invită să părăsim păcatul”. — „Parabolele”, p. 106.

Ascultarea și neascultarea

„Din cauza neascultării față de Dumnezeu, Adam și Eva pierduseră

Edenul, și, din pricina păcatului, pământul întreg fusese blestemat. Dar, dacă, poporul lui Dumnezeu asculta de învățăturile Lui, pământul lor urma să ajungă din nou la rodnicia și frumusețea de pe vremuri. Insuși Dumnezeu le-a dat îndrumări cu privire la cultivarea pământului, și ei trebuia să conlucreze cu El pentru refacerea lui. În felul acesta, întreg pământul, sub conducerea lui Dumnezeu, trebuia să devie un mijloc de învățare individuală a adevărilor spirituale. După cum, prin ascultarea de legile naturale puse de El, pământul urma să-și dea bogățiile sale; tot astfel, prin ascultare de legea morală a lui Dumnezeu, inima oamenilor urma să reflecteze însușirile caracterului Său. Insași păgânii aveau să recunoască superioritatea acelorora, cari serviau pe Dumnezeul cel viu”. — „Parabolele”, p. 263. 264.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Intreabă pe copii ce-și mai amintesc din lecțiunea trecută.

Ilustrarea lecțiunii

Aranjează cutia cu nisip la fel ca în lecțiunea trecută. Insa, într-o parte a cutiei înfige în nisip o bucată de geam ori de oglindă care să reprezinte lacul în care au fost botezați cei trei mii de oameni cari au primit credința în Isus în urma predicii lui Petru în ziua Cincizecimii.

Istorieara introductivă

Din lecțiunea de astăzi, dragi copii, vom învăța că trebuie să spunem adevărul cu îndrăzneală și pe față, fără să ne temem de urmări. Pe vremea apostolilor erau foarte mulți iudei cari luase parte la răstignirea lui Isus și cari urau pe apostoli. Cu toate acestea, Petru, unul din ucenicii Domnului, cu ajutorul Duhului Sfânt care fusese pogorit asupra lui, a vorbit cu îndrăzneală în fața unei mari mulțimi de iudei, despre Isus, câștigând trei mii de suflete într-o singură zi. (Continuă lecțiunea așa cum e redată în Lecțiuni pentru copii.)

Invățătura spirituală

Oricât de păcătos ar fi cineva, dacă își mărturisește păcatele și se pocăște, Domnul îl iartă.

Locul Spiritului în biruință

Lucrarea Duhului

„Mângâietorul este numit „Duhul adevărului”. Lucrarea Lui este să definească și să susțină adevărul. La început el locuiește în inimă ca Duh al adevărului și după aceea ajunge Mângâietor. Adevărul aduce liniște și pace, dar minciuna nu poate să

dea adevărata pace și adevărata liniște. Satana ajunge să stăpânească prin teorii și prin tradiții mincinoase mintea oamenilor. Indrumându-i la idealuri mincinoase el dă caracterului lor o față stricată. Duhul Sfânt

vorbește oamenilor prin Scripturi, și întipărește adevărul în inimă. În felul acesta dă de gol rătăcirea și o îndepărtează din suflet. Tocmai prin Duhul adevărului, care lucrează prin Cuvântul lui Dumnezeu, Hristos își supune poporul Său ales". — „Hristos, Lumina lumii", p. 571.

„O cunoștință despre adevăr nu depinde atât de mult de puterea intelectului cât de curățenia intenției, de simplitatea unei credințe fierbinți a omului alipit de Domnul. Ingerii lui Dumnezeu se apropie de aceia, cari, cu inimă umilită caută conducerea divină. Spiritul Sfânt le este dat, spre a le descoperi comorile adevărului", — „Parabolele", p. 52.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Fă o scurtă repetiție a lecțiunii, întrebând câte ceva și pe copii.

Ilustrarea lecțiunii

Fă cetatea Ierusalimului cu templul, aproape în toată cutia cu nisip. Fă și un drum care să ducă la poarta templului „Frumoasa", pe care vin cei doi apostoli. La poartă așează o figură care să reprezinte pe olog. În templu pune figuri și bețișoare cari să reprezinte mulțimea adunată în jurul lui Petru și Ioan, după vindecarea ologului.

Istorieara introductivă

Ce bucuroși și fericiți suntem fiecare după ce ne facem sănătoși dintr'o boală! Dar eu vă voi istorisi astăzi despre un om care nu putea să meargă deloc, fiindcă era olog. Acest om era dus din loc în loc de prieteni, deoarece el nu se putea mișca. Dar, odată el a fost vindecat pe deplin de doi ucenici ai lui Isus, cari au văzut credința acestuia în puterea lui Dumnezeu. La fel și astăzi, Domnul face minuni, dacă ne încredem în puterea lui vindecătoare și nemărginită. (Continuă lecțiunea așa cum e redată în Lecțiuni pentru copii.)

Invățatură spirituală

Dacă avem credință, Dumnezeu ne ascultă rugăciunile.

Lecțiunea 5 — 1 Noembrie, 1941

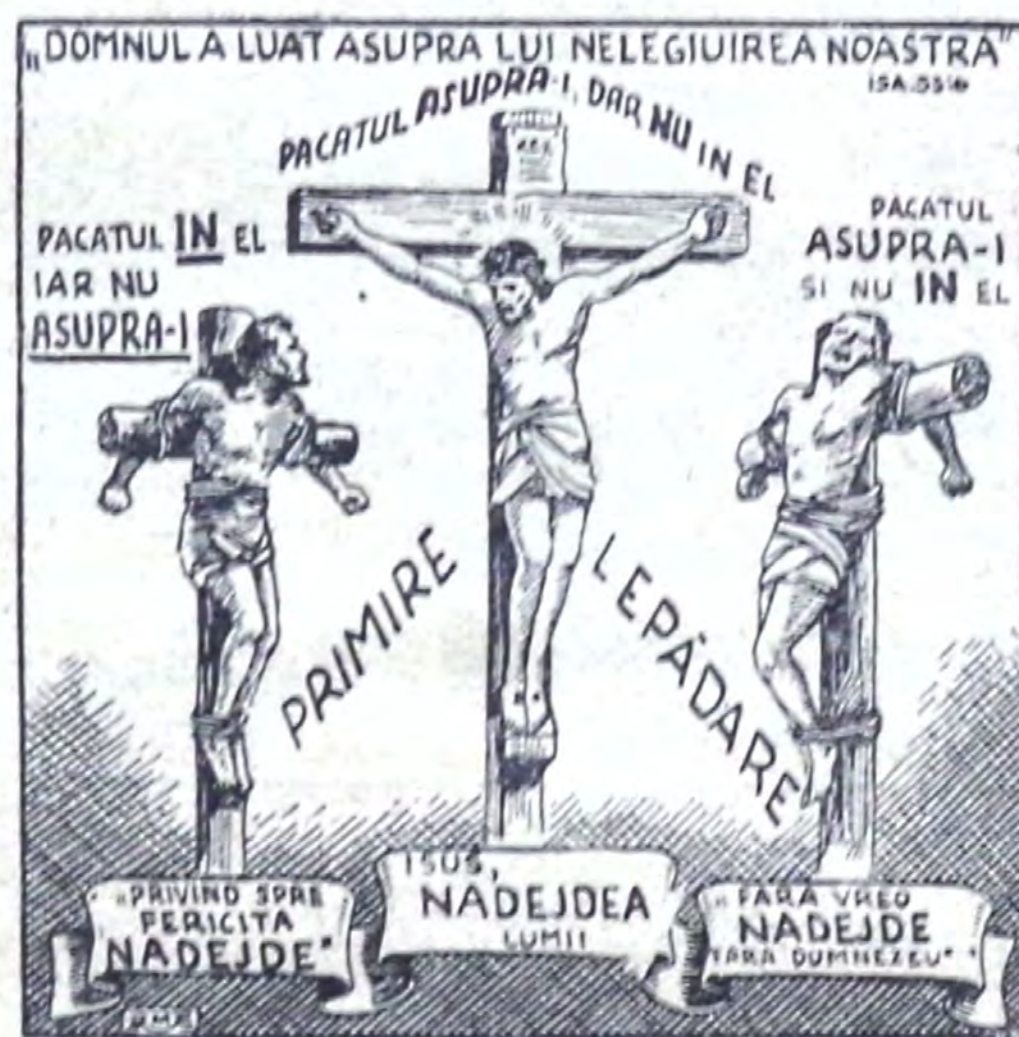
Atribuirea neprihănirii

„Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii". Gal. 3, 13.

„Când Dumnezeu iartă pe păcătos, ridică pedeapsa pe care el o merită, și Se poartă cu el cum nu ar fi păcătit. El îl primește în favoarea divină, și îl îndreptățește prin meritele lui

Hristos. Păcătosul poate fi îndreptățit numai prin credința în ispășirea făcută de Fiul prea iubit al lui Dumnezeu, care S'a făcut o jertfă pentru păcatele lumii vinovate. Nimeni nu poate fi îndreptățit prin vreă faptă a sa. El poate fi scăpat de vina păcatului, de condamnarea legii, de osânda păcatuirii, numai prin meritele suferinței, morții și învierii lui Hristos. Credința este singura condiție prin care poate fi dobândită îndreptățirea, și credința cuprinde în sine nu numai a crede dar și încredințarea". — E. G. White, „Biblioteca cercetătorului Bibliei", p. 3.

„Păcatele noastre au fost expiate, înlăturate, aruncate în adâncurile mării. Prin căință și credință noi suntem scăpați de păcat, și privim spre Domnul, neprihănirea noastră. Isus a suferit, dreptul pentru nedrept.

„Deși ca păcătoși, noi suntem sub osânda legii, totuși Hristos, prin ascultarea Sa față de lege, pretinde pentru sufletul căit, meritul propriei Sale neprihăniri". — Id. p. 8.

Botezul, simbolul unei vieți noi

„Votul solemn, pe care îl luăm asupra noastră la botez, cuprinde multe Vieța noastră trebuie să fie legată de vieța lui Hristos. De aci înainte credinciosul trebuie să cugețe, că el s'a consacrat Tatălui, Fiului și Sfântului Spirit. Toate cele ale lumii trebuie să le socotească mai pe jos, decât aceste noi legături. A declarat pe față, că nu mai vrea să trăiască în îngâmfare și nici pentru împlinirea propriilor sale plăceri. Nu va mai trăi o vieță neingrijită, nepăsătoare. El a făgăduit legământul cu Dumnezeu. A murit față de lume. Va trăi pentru Domnul, îi va consacra toate puterile pe cari le-a primit, și nu va uita niciodată, că poartă semnătura lui Dumnezeu, că este un supus al împărăției lui Hristos, un părtaș al firii dumnezeiești. Va preda lui Dumnezeu tot ce are și tot ce este, întrebuițând toate darurile Sale pentru gloria numelui Său". — „Măr-

turii pentru Comunitate", vol. I, pp. 188, 189.

De scos în evidență

Pune față în față starea omului după ce a primit harul mântuitor al lui Dumnezeu cu starea în care se găsea înainte.

Meditează asupra a ceea ce a însemnat mântuirea pentru tine.

Răspunderea personală în vieța cea nouă.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Fă o scurtă repetiție a lecțiunii. Accentuiază faptul că Isus este și astăzi același Tămăduitor ca și atunci, când era pe pământ. Arată tablouri ce reprezintă minuni săvârșite de Domnul Isus. Spre a-i face să-și dea seama de darul sănătății pe care îl primesc dela Dumnezeu, pune pe copii să-și închidă ochii, ca astfel să poată vedea ce rău e să fii orb. Apoi cu mâinile strânse la spatele ei pot fi făcuți să-și dea seama că dacă n'ar avea mâini le-ar fi imposibil să facă o mulțime de lucruri, și apoi descrie-le cât de nenorociți ar fi dacă n'ar avea picioare, sau ar fi ologi.

Ilustrarea lecțiunii

Fă cetatea Ierusalim. Clădește din blocuri casa unde se ținea judecata, făcând o platformă mai înaltă unde lua loc Sinedriul. În altă parte a Ierusalimului fă casa unde se rugau prietenii ucenicilor. Toate personajele pot fi reprezentate prin figuri, sau în lipsă de acestea, prin bețișoare.

Istorieara introductivă

Dacă pe strada voastră ar locui o fetiță bolnavă de tot, și care după ce părinții ei, după multă cheltuială și căutare au găsit un doctor bun care a vindecat-o, nu-i așa că v'ați bucura și voi de vindecarea ei? Nu-i așa că oricine ar vrea să știe cum îl chiamă pe doctor și să-i spună ce fericiți sunt? Și nu-i așa că noi cu toții am vrea să fim prietenii lui?

Dar odată, demult, când un olog a fost vindecat așa că putea să meargă după aceea și să alerge ca toți ceilalți oameni, erau unii oameni cari părea că nu le convenea aceasta și se mâniară. Aceștia erau din aceia cari nu iubeau pe Isus, cari se purtaseră rău cu El, până acolo că L-au și ucis. Atunci ei crezuse că dacă Isus va fi ucis, nimeni nu-și va mai aduce aminte de El. Dar El era și în ceruri același Isus iubitor, ca și atunci când Se afla pe pământ. Petru și Ioan, cum și oamenii cari treceau pe

strada unde se afla ologul, nu erau singurii cari l-au văzut. Ci, Isus, privind din ceruri jos pe pământ, îl văzu și El, și trimise Ajutorul, Duhul Sfânt lui Petru ca să-l vindece. Petru spunea la toți că Isus făcuse această minune. La fel spunea și ologul ce fusese vindecat. Aceasta îi înfuriă pe cei cari nu iubeau pe Isus, fiindcă ei nu vroiau ca poporul să-și aducă aminte cât de bun și iubitor fusese

(Continuă lecțiunea așa cum e redată în „Lecțiuni pentru copii”.)

Invățătură spirituală

Nu trebuie să ne temem niciodată să spunem că iubim pe Isus.

Numele lui Isus este cheia care deschide cerul, și dă cale liberă spre bogățiile lui.

Creștinul recunoaște legea lui Dumnezeu înaintea celor omenești.

Lecțiunea 6 — 8 Noembrie, 1941

Trăirea unei vieți noi

Împreună viețuire cu Hristos.

1 Ioan 1, 1—3.

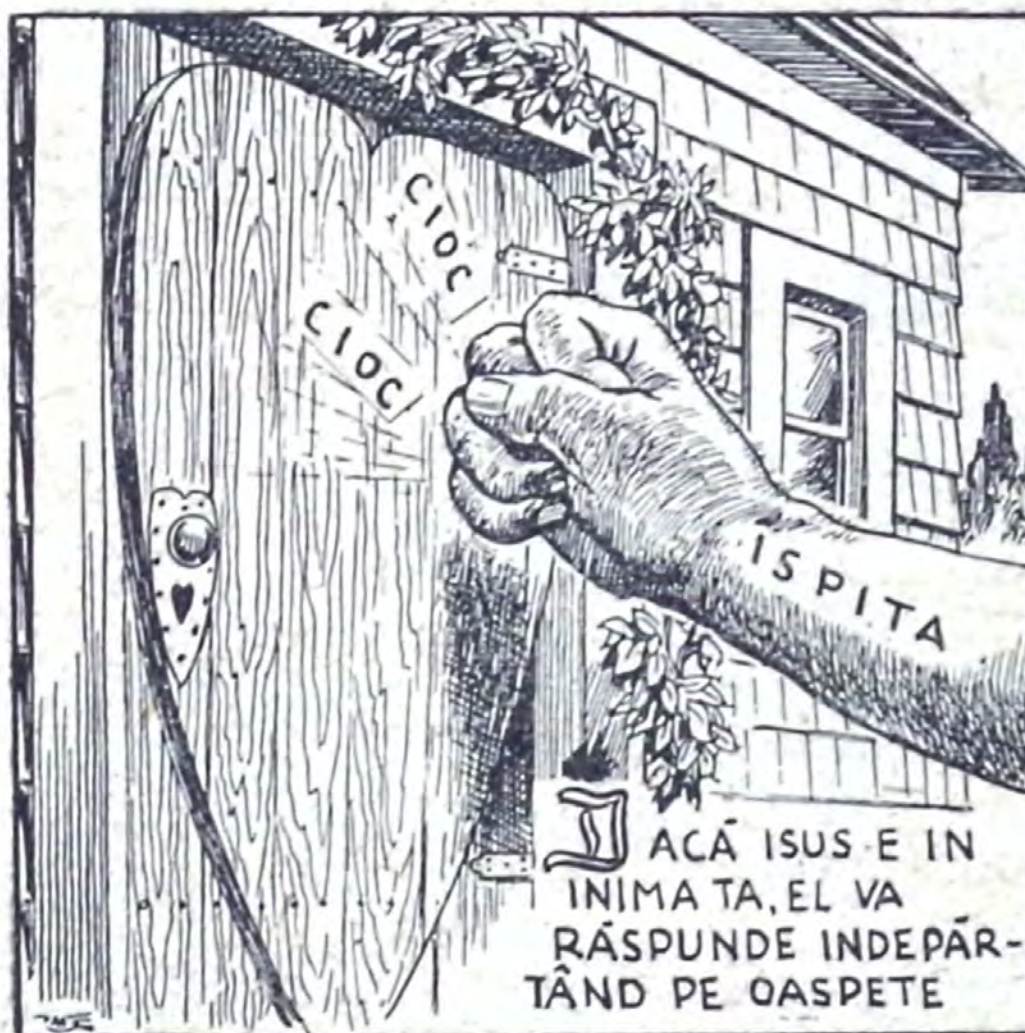
„Nimic nu este de mai mare nevoie în lucrarea noastră decât rezultatele practice ale comuniunii cu Dumnezeu. Noi trebuie să arătăm prin viețuirea noastră de toate zilele că avem pace și odihnă în Mântuitorul. Pacea Lui în inimă se va dovedi printr-o strălucire pe față. Va da glasului o putere convingătoare. Comuniunea cu Dumnezeu va înnobila caracterul și vieța. Oamenii vor cunoaște despre noi, ca și despre ucenicii cei dintâi, că am fost cu Domnul Isus. Aceasta va da lucrătorului o putere pe care nimic altceva nu o poate da. De puterea această el nu trebuie să îngăduie a fi lipsit”. — *Divina Vindecare*, pp. 373. 374.

Ajutorul ceresc pentru dobândirea biruinței. 1 Ioan 5, 4.

„Credința formează picioarele cu ajutorul cărora mergi pe calea spre cer; deci, dacă le pierzi, nu mai poți înainta. Ea este puterea cu ajutorul căreia stai în viața de creștin; deci, dacă dai greș în aceasta, ajungi lipsit de har. Ea este scutul prin care stingi săgețile arzătoare ale celui rău; deci, dacă o vei înlătura, nu vei putea obține biruința. Credința este care dă putere rugăciunii, înfocare zelului tău, căldură iubirii tale, bunătate lucrărilor tale și străduință efortărilor tale în tot ce este folositor. Credința aduce simetrie, frumusețe, activitate, energie, desvoltare, oricărei părți a vieții spirituale”. — *Ajutoare vieții spirituale*, Bate, p. 51.

„Toți aceia cari predau sufietul, trupul și spiritul lui Dumnezeu, vor

primi fără încetare noi valuri de puteri corporale și mintale. Depozitele nemărginite ale cerului le stau la îndemână. Hristos le dă însuflarea duhului Său, vieță din vieța Sa. Duhul Sfânt scoate la iveală puterile Lui cele mai de seamă pentru a lucra asupra inimii și minții. Harul lui Dumnezeu sporește și înmulțește însușirile lor, și orice desăvârșire a naturii dumnezeiești vine în ajutorul lor în lucrarea de a salva suflete. Prin conlucrarea cu Hristos, ei sunt desăvârșiți în El, și în slăbiciunea lor omenească ei sunt făcuți în stare să facă faptele Atotputerniciei”. — *Hristos, Lumina lumii*, p. 702.

De scos în evidență

Cari sunt dovezile îndreptățirii în viața noastră?

In ce fel dăm mărturie despre această nouă legătură?

Explică procesul creșterii spirituale spre desăvârșire.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Describe mai multe împrejurări, arătând grija pe care o au îngerii de copii. Poți arăta și figuri în legătură cu aceasta. Accentuiază faptul că noi putem fi protejați numai dacă trăim pentru Isus. Povestește apoi despre felul cum S'a îngrijit Isus de Petru și Ioan când dușmanii lor i-au aruncat în temniță.

Ilustrarea lecțiunii

Clădește din blocuri odaia în care credincioșii își aduceau darurile. În vecinătatea ei fă case mai mari și impunătoare cât și case mai sărace, mai umile. Cu figuri sau bețișoare reprezentă atât pe credincioșii bogați cât și pe cei mai săraci. Arată-l pe Barnaba ieșind dintr'o casă mai frumoasă și îndreptându-se spre camera unde erau adunați credincioșii, aducând darul

său. La fel și Anania și Safira pot fi arătați ieșind dintr'o casă mai mică. Spre a face lecțiunea mai interesantă, scena poate fi făcută mai amănunțită, arătând pe Anania și Safira cum își vând ogorul, apoi cum își împart banii, luând o parte pentru ei iar restul dându-l apostolilor. Vorbind despre pedeapsa pe care au primit-o, treci cât se poate de repede asupra morții lor, explicând cum erau văzuți de bine cei credincioși și neegoști. Accentuiază faptul că Isus socotește orice faptă bună ca și cum ar fi făcută pentru El.

Istorieara introductivă

Dan era un băiețel căruia mămica lui îi explicase ce lucru rău și urit este să nu spună cineva adevărul. Dan credea că a înțeles tot ce-l învățase mama lui, și într'adevăr nu se gândea niciodată să mai spună vreo minciună. Când mama îl întreba: „Dănuț, ai udat florile?”, el nu spunea niciodată da, dacă nu le-ar fi udat, pentru că el știa că aceasta e o minciună despre care mama lui îl învățase să n'o spună, și că în felul acesta ar întrista pe Domnul Isus. Dar mai era o cale de a spune o minciună, cale pe care Dănuț n'o cunoștea.

Intr'o zi mama a făcut prăjituri. Ce bune și ce frumoase erau! Și cum ar fi vrut Dănuț să guste din ele! Dar fiindcă nu mai era mult până la prânz, mama i-a zis: „Dănuț, am să pun masa imediat și atunci am să-ți dau o prăjitură”. Și astfel Dănuț a așteptat până la masă. După ce a mâncat mâncarea, Dan s'a dus să-și ia prăjitura, dar fiindcă erau așa de bune, a mai luat una. Când s'a întors iarăși la masă, mama l-a întrebat: „Dănuț, ți-ai luat prăjitura?” „Da, mămico răspunse el, „am luat prăjitura”.

Spuse, oare, Dănuț adevărul? Sigur că nu.

El nu spusese că a luat întâi o bucată și că apoi a mai luat încă una. Și fiindcă el i-a spus mamei în așa fel încât s'o facă să creadă că a luat numai o prăjitură, a spus astfel o minciună. Lui Dănuț i-a părut foarte rău când a aflat că a spus o minciună, și s'a rugat lui Isus să-l ierte.

Ca să-l facă pe Dănuț să înțeleagă, tatăl lui i-a povestit despre credincioșii cei mulți cari au trăit după ce Isus S'a înălțat la cer — cum își vindeau casele și banii îi împărțeau cu cei săraci. Printre toți acești credincioși cu adevărat erau doi cari erau egoști. (Istoriștește lecțiunea așa cum e redată în Lecțiuni pentru copii.)

Invățătură spirituală

Trebuie să spunem totdeauna adevărul.

Consacrare

Evanghelistul J. L. Shuler, scriind asupra acestui subiect spune:

„Se poate că nu există niciun cuvânt în legătură cu faptele noastre care să însemne atât de mult în trăirea vieții creștine, ca acest cuvânt al consacrării. Adevăratul secret al vieții creștine cu succes și fericită este consacrarea zilnică și în fiecare oră față de Dumnezeu. Fiecare creștin trebuie să înțeleagă în chip lămurit ce înseamnă a se consacra Domnului.

„Există cinci cuvinte diferite, cari atunci când sunt puse laolaltă, vor ajuta să ne dea un tablou al consacrării.

„1. *Despărțirea*. — Consacrarea aduce cu sine îndoită înfățișare a despărțirii — o despărțire de păcat și de căile lumii și o despărțire pentru a servi lui Dumnezeu. (2 Tim. 2, 21)

„2. *Renunțare de sine*. — Consacrarea înseamnă predarea de sine lui Dumnezeu, pentru a trăi numai pentru slava Lui. (Gal. 2, 20)

„3. *Dedicare*. — Consacrarea înseamnă dedicarea tuturor puterilor noastre lui Dumnezeu. (Rom. 12, 1.)

„4. *Folosirea*. — Consacrarea înseamnă folosirea vieții, timpului și talentelor noastre în serviciul lui Dumnezeu.

„5. *Continuare*. — „Oricât de deplină ar fi fost consacrarea noastră când ne-am convertit, ea nu va folosi la nimic dacă nu o reinnoim zilnic”. — E. G. White.

O jertfă vie, plăcută lui Dumnezeu. Rom. 12, 1.

Datorită întovărășiei cu idolatrii și luarea parte la festivitățile lor, Ebreii au fost duși să calce legea lui Dumnezeu, și aduseră judecăți asupra neamului. La fel, prin ducerea urmașilor lui Hristos să se întovărășescă cu cei necredincioși și să ia parte la distracțiile lor, Satana dobândește un mare succes în a-i atrage în păcat... Dumnezeu cere dela poporul Său acum o tot atât de mare deosebire de lume, în ce privește obiceiurile, purtarea și principiile, după cum a cerut și izraeliților din vechime. Dacă ei urmează cu credincioșie învățăturile Cuvântului Său, această deosebire va exista; nici nu poate fi altfel. Avertizările date ebreilor cu privire la asemuirea cu păgânii nu erau mai directe și mai lămurite decât sunt acelea cari opresc pe creștini să se asemene spiritului și obiceiurilor oamenilor netămători de Dumnezeu

„Un proces lung și pregător, necunoscut lumii, are loc în inimă înainte ca creștinul să săvârșescă un păcat fâțiș. Minte nu se pogoaă dintr'odată din curățenie și sfințenie

la o stare de stricăciune, decădere și crimă. Trece un timp până ce aceia cari sunt făcuți după chipul lui Dumnezeu să ajungă brutali și îndrăciți. Privind, suntem schimbați. Prin îngăduința gândurilor necurate, omul poate să dea o așa educație minții sale, încât păcatul pe care odată îl ura, să ajungă acum un lucru plăcut pentru el”. — „Patriarhi și Profeți”, pp. 458. 459.

De scos în evidență

Ce principii ar trebui să călăuzească legăturile noastre?

Cât de atotcuprinzătoare este predarea noastră față de Dumnezeu.

Inspirația pe care o putem dobândi din felul consacrării Domnului Hristos față de chemarea Sa.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Amintește numai câteva feluri în cari copiii pot fi egoiști. Ei pot să ajute mamei lor la lucrurile mai ușoare, în loc de a-și pierde tot timpul cu joaca. Fetele pot ajuta la ștergerea prafului și curățatul zarzavatului. Băieții nu trebuie să uite să ștergă picioarele când intră în casă, spre a nu murdări scândurile și așternuturile de pe jos. Isus a spus că dacă facem un lucru cât de mic, ca acela de a da un pahar cu apă unui om însetat, este ca și cum am face pentru El. Ucenicii învățau pe oameni să nu fie egoiști și să-și împartă bunurile lor cu cei săraci.

Ilustrarea lecțiunii

Clădește cetatea Ierusalim. Fă casa în care s'au adunat preoții și mării iudei pentru judecată, și templul cu poarta lui Solomon; temnița poate fi făcută din blocuri, folosind bețișoare pentru zăbrelele dela ferestre și uși. Preoții, ucenicii și bolnavii cari erau aduși la apostoli la poartă, precum și cei ce zăceau pe

marginia drumului sperând să fie vindecați măcar de umbra lui Petru, să fie reprezentați cu figuri. Ca paznici ai temniței să fie puși soldați de metal. Apoi o figură de inger să scoată din temniță pe apostoli.

Istorieară introductivă

Aproape în orice loc de pe pământ sunt oameni cari fac rău. Cei cari iau lucruri ce nu sunt ale lor, se numesc hoți; iar cei cari omoară pe alții, se numesc criminali. Oamenii buni trebuie apărați de aceștia și de aceea sunt făcute închisori și temnițe în cari sunt închiși aceștia, ca să nu poată face vreun rău altora. Ferestrele închisorilor au niște zăbrele sau drugi groși și solizi de fier, iar ușile au o cheie mare și grea, încât nimeni să nu poată deschide și să fugă din închisoare.

De sigur, temnițele sunt făcute pentru aceia cari trebuie pedepsiți pentru relele făcute. Dar odată au fost aruncați în temniță doi oameni foarte buni, ca și cum ar fi făcut într'adevăr ceva rău. Ei erau doi dintre prietenii lui Isus, și ei învățase despre Isus pe cei cari vroiau să asculte. Lucrul acesta însă înfuriă pe iudei. Ei erau așa de egoiști și răi, încât ar fi vrut mai bine ca cei bolnavi să rămână bolnavi decât ca acești oameni drepi să le spună că Isus îi poate vindeca. Hoții și ceilalți oameni se temeau de soldații cari îi păzeau în temniță; însă când cei nelegiuți și soldații se uitară la Petru și Ioan în închisoare, văzură că acești oameni drepi nu se temeau. Ei știau că Isus va avea grijă de ei. (Povestește lecțiunea așa cum e redată în Lecțiuni pentru copii.)

Invățătură spirituală

Isus are grijă de cei cari Il iubesc și Il slujesc Lui.

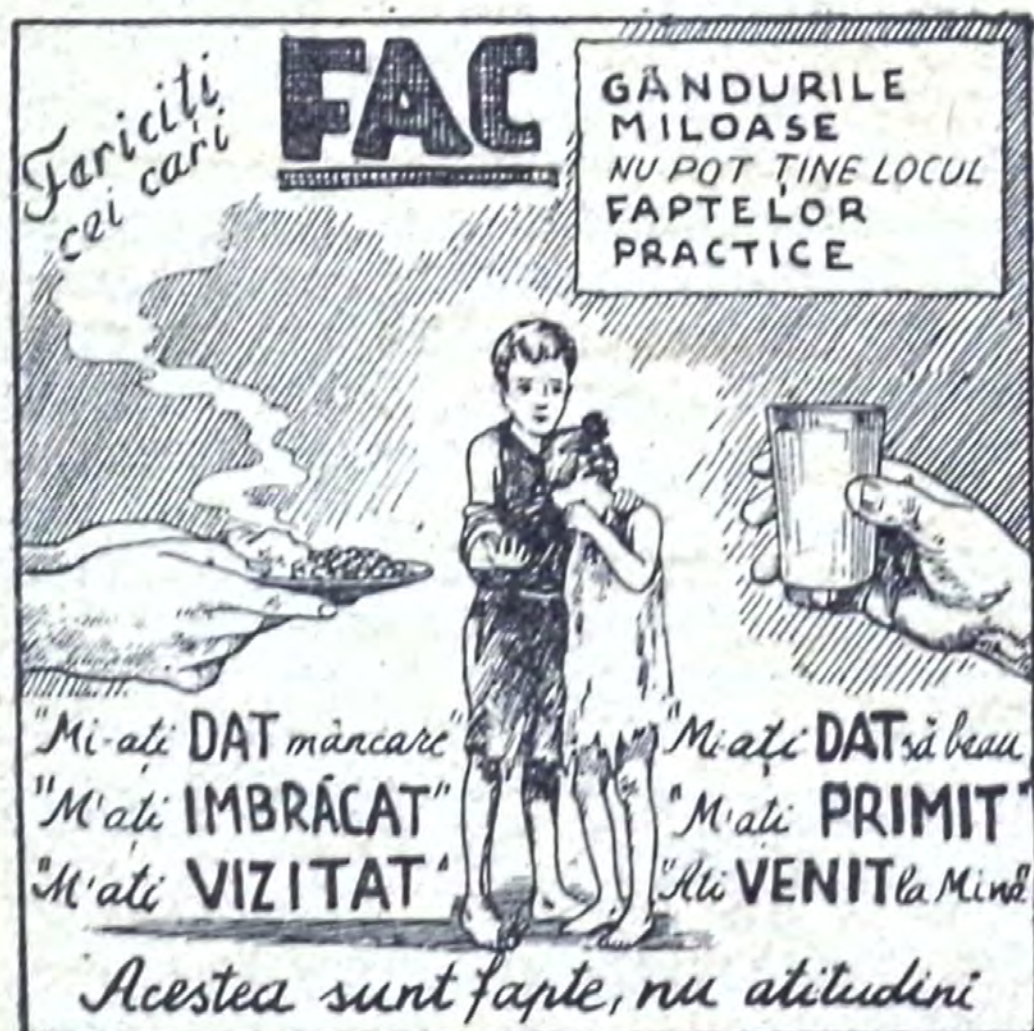
Lecțiunea 8 — 22 Noembrie, 1941

Bindecuvântarea unei serviri consacrate

Implinirea voinței celui care ne-a trimes. Ioan 17, 18.

Prin vieța Sa, Hristos, în toate lucrurile Sale nu pierdea din minte scopul chemării Tatălui Său. Fiind trimis de El pentru săvârșirea lucrării Sale, noi suntem sub aceeași obligație, oricare ar fi ocupația noastră, și anume a fi demni reprezentanți ai Stăpânului care ne-a chemat la lucru. „Scriptura vorbește despre Hristos ca fiind servul Domnului. Dar de abia după ce trecuse cea mai mare parte din scurta Sa vieță, începu El să predice Evanghelia. Timp de treizeci de ani El a luat parte la grijile vieții. Ocupația noastră zilnică trebuie să în-

semne o credincioasă servire lui Dumnezeu. Lucrările din casă, nenumăratele lucruri mărunte ce cad în sarcina mamei, munca cu brațele, greutatea cuiva, viața comercială, munca săvârșită cu creierul — în toate acestea putem fi în aceeași măsură trimeși de Dumnezeu ca și un apostol sau un profet. Alegerea providențială, a lui Dumnezeu ne arată unde dorește El să lucrăm. Că noi avem anumite daruri deosebite, că educația noastră ne face potriviți pentru un post special, că împrejurări în afara voinței noastre ne-au adus la o anumită poziție, că poziția noastră cuprinde anumite datorii — ce sunt toate acestea dacă nu că Dumnezeu ne arată ce cere El dela noi. Ar fi nepotrivit ca cea mai mare parte a vieții noastre să fie petrecută în lucruri cari nu sunt de importanță pentru veșnicie. Nu este mică binecuvântarea cerului că ei îi servesc. Consacrarea față de Hristos vrea să însemne că El trebuie să fie proslăvit prin întreaga noastră ființă. El cere ca să I ne predăm cu totul". — „*Ilustrații Biblice*".

Răspunderea personală. Mat. 25, 15.

„Cine ajunge copil al lui Dumnezeu prin credință, trebuie să se socotească pe sine ca o verigă în lanțul aruncat pentru salvarea oamenilor”. — „*Divina Vindecare*”, p. 70.

„Este o greșeală fatală a ne închipui că lucrarea câștigării de suflete depinde numai de predicator. Credinciosului umil și consacrat asupra căruia Stăpânul viei a așezat o sarcină pentru suflete, trebuie să fie încurajat de către aceia asupra cărora Domnul a pus răspunderi mai mari. Aceia cari se găsesc ca conducători în biserica lui Dumnezeu trebuie să-și dea seama că însărcinarea Mântuitorului este dată tuturor celor cari cred în numele Său. Dumnezeu vrea să trimeată în via Sa pe mulți dintre aceia cari nu au fost consacrați lucrării de predicare prin punerea mâinilor”. — „*Faptele Apostolilor*”, p. 110.

De scos în evidență

Însărcinarea și lucrarea Domnului Hristos ilustrează chemarea noastră cum și atitudinea noastră în lumea aceasta de păcat și suferință.

Care este măsura răspunderii noastre individuale?

Ce socotești ca cea mai bogată răsplătă atunci când te întâlnești cu Isus?

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Istoriștește pe scurt întâmplarea cu Petru și Ioan, cum au fost închiși și cum un înger al Domnului i-a scos din temniță, insistând asupra faptului că fiecare din noi, oricât de mic trebuie să fie un martor pentru Domnul Isus.

Ilustrarea lecțiunii

Clădește din blocuri templul, casa în care preoții și-au ținut sfatul, și locuințele credincioșilor. Cu bețișoare sau figuri arată pe oamenii cari vin la templu când apostolii au cerut să fie aleși diaconi cari să se îngrijească de văduve, orfani și alți săraci din mijlocul lor. Tot cu figuri sau bețișoare pot fi reprezentați cei șapte diaconi cari au fost aleși, deasemenea și preoții înaintea cărora a fost adus Ștefan, și oamenii cari au mărturisit fals împotriva lui.

Istorieara introductivă

Când călătorim cu trenul, de multe ori noi ne uităm pe fereastră ca să vedem cât de repede mergem, lăsând în urmă pomii și casele de pe marginea drumului. Trenul merge mai repede decât poate alerga un cal. Dar nouă nu ne e frică când merge așa repede, nu-i așa? Fiindcă noi știm că mecanicul care stă la locomotivă conduce cu atenție trenul, care merge pe o linie netedă care ne dă direcția cea dreaptă. Dar acesta este numai un singur lucru din cele ce se cer la un tren. Unii ajută pe călători să se suie și să se dea jos din tren, alții le controlează biletele. Ce credeți voi că s'ar întâmpla dacă n'ar fi alte ajutoare la tren? Ar putea mecanicul să-și părăsească măcar un moment locomotiva ca să facă toate aceste lucruri? Sigur că nu! El nu ne poate duce la destinație, la capătul călătoriei, dacă n'are destule ajutoare.

După ce Isus S'a dus să locuiască împreună cu Dumnezeu și cu îngerii în cer, ucenicii au început să vestească istoria minunată a vieții Sale, și ca urmare un mare număr de oameni și-au predat inimile lui Isus. Mulți se închinau la idoli, și deci ucenicii aveau mult de lucru cu ei până să-i învețe toate. Alții făcuse atâtea rău-

tăți în viața lor și erau așa de păcătoși încât nu puteau pricepe ce însemnează a trăi pentru Isus, deși erau doritori să facă aceasta. Așa că ucenicii erau ocupați cu vestirea cuvântului despre Isus, și să învețe pe oameni cum să trăiască în fiecare zi pentru Isus. Dar de multe ori ei erau nevoiți să-și înceteze propovăduirea, fiindcă erau mulți săraci în mijlocul lor, de cari trebuia să se îngrijească. Ei erau bucuroși să ajute pe acești săraci, însă le părea rău gândindu-se că-și pierd o mare parte din timp în felul acesta, în loc de a propovădui no-rodului pe Isus și de a le arăta calea spre cer. Ei aveau nevoie de ajutoare. (Istoriștește lecțiunea așa cum e redată în Lecțiuni pentru copii.)

Invățătura spirituală

Noi, de asemenea, putem fi ajutoare lui Isus.

Lecțiunea 9 — 29 Noembrie, 1941

Biruința prin Cuvânt și rugăciune

Natura Cuvântului lui Dumnezeu

Vorbind mulțimii adunată la țărmul mării, Isus desvălui prin pilde adevărul cu privire la natura împărăției lui Dumnezeu cum și a Cuvântului Său. „In pildă, țarina, în care era ascunsă comoara, închipuie Sfintele Scripturi. Comoara este Evanghelia”. — „*Parabolele*”, p. 94.

Luther a spus: „Scripturile sunt leagănul în care Se găsește Isus Hristos”. „Mântuitorul, binecuvântările iubirii mântuitoare le compară cu un mărgăritar Hristos însuși e mărgăritarul de mare preț. În El se găsește scump toată mărirea Tatălui, plinătatea dumnezeirii Fiecare pagină a Sfintelor Scripturi strălucește de lumina Sa Mântuitorul nostru este mărgăritarul atât de prețios, încât față de Dânsul, toate

celelalte lucruri pot fi socotite drept nimic". — *Idem*, p. 104.

„Pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire“. 2 Tim. 3, 15.

„După cum mina este bogată în artere de aur și de arginț, cari stau ascunse în profunzimea pământului, așa încât toți cei cari doresc să descopere comorile ei sublimе trebuie să sape după ele, tot așa Sfânta Scriptură cuprinde în sine comori ale adevărului, cari sunt revelate numai căutătorului serios, umil și evlavios. Dumnezeu a destinat Biblia să fie pentru toate timpurile manualul întregii omeniri, studiat în timpul copilăriei, în timpul tinereții și în timpul maturității. El a dat oamenilor Cuvântul Său ca o revelație a Lui însuși. Fiecare adevăr descoperit într'unul aruncă o lumină nouă asupra caracterului Autorului său. Studiul Sfintelor Scripturi este mijlocul rânduit de Dumnezeu pentru a face pe oameni să intre într'o comuniune mai strânsă cu Creatorul lor, și pentru a le da o cunoștință mai clară despre sfânta Lui vreau. Ele sunt mijlocul de comunicat între Dumnezeu și om". — *„Marea Luptă“*, p. 69.

De scos în evidență

Cum prețuim noi comoara Cuvântului lui Dumnezeu?

Aceasta va hotărî studierea cu mai multă credincioșie, atâta timp cât încă mai avem privilegiul de a face aceasta.

Cum este legată rugăciunea de studiul Bibliei? Cu ce rezultat?

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Cu ajutorul ruloului cu tablouri repetă versetele de memorizat.

Ilustrarea lecțiunii

Intr'un colț al cutiei cu nisip aranjează figuri ori bețișoare cari să reprezinte pe Ștefan înaintea Sinedriului. In restul cutiei, aranjează cele trei etape mai importante din viața lui Moise. O bucată mică de oglindă poate reprezenta râul Nil, sau o bucată de geam pe care să fie lipită o hârtie albastră sau verde. Pentru sicriș se poate face o mică barcă din hârtie. Folosește figuri dacă se poate spre a reprezenta găsirea copilășului de către fiica lui Faron. Dela această parte a istorisirii treci repede la întâmplarea cu rugul arzând. Apoi spre a reprezenta pe Moise ca păstor e nevoie de figuri de oi. Arată cum a răspuns Moise la chemarea lui Dumnezeu și cum a scos Aaron pe copiii lui Izrail din Egipt. Ultima scenă poate fi cu copiii lui Izrail jucând în

jurul vițelului de aur. După ce ai terminat istorisirea, arată pe Ștefan înaintea acuzatorilor săi.

Istoriaă introductivă

Când cineva dintre cunoșcuții noștri a făcut vreun lucru mare și astfel a ajuns vestit, noi suntem mândri că putem spune: „Il cunosc“. De mult de tot, în vechime, a trăit un bărbat ce se numea Moise. Când era el mic, un rege rău a dat poruncă ca toți băieții să fie omoriți de îndată ce se nășteau. Mama lui Moise l-a ascuns ca regele să nu-l poată găsi. Și Dumnezeu a ajutat-o să aibă grijă de el, deoarece Dumnezeu avea să facă prin el o lucrare când avea să devină bărbat. El dorea să scoată pe copiii lui Izrail din țara Egiptului. Și într'adevăr, când Moise a ajuns în vârstă, el a făcut aceasta; și toți iudeii de mai târziu își aminteau cu drag de această istorie și erau mândri că puteau spune că Moise făcea parte din poporul lor și din biserica lor. Lor le plăcea să vorbească despre lucrurile pe cari Dumnezeu le spusese lui Moise. Dar părea că ei nu vor să-și amintească de ceea ce Moise profetizase despre Isus. Ei ucisese pe Isus, și căutau cu tot dinadinsul să oprească pe ucenici de a predica despre El și despre lucrurile mari pe cari le făcuse Isus. Când Ștefan, unul din cei șapte diaconi, a propovăduit pe Isus, iudeii s'au mâniat, l-au arestat, și când Ștefan a fost chemat înaintea lor, el le-a spus că Moise, bărbatul de care ei erau așa de mândri, proorocise multe lucruri cu privire la Isus, și chiar că El avea să vină odată pe pământ. Aceasta îi mânie foarte tare pe iudei, fiindcă știau că ei fusese aceia cari îl ucisese pe Isus. (Continuă lecțiunea așa cum e redată în Lecțiuni pentru copii.)

Invățătura spirituală

Isus ne dorește, fără deosebire unde ne aflăm.

Lecțiunea 10 — 6 Decembrie, 1941

Creșterea spirituală

„Cuvintele, pe cari vi le-am spus Eu, sunt . . . vieată“. Ioan 6, 63.

Creșterea creștină se produce prin Cuvântul lui Dumnezeu, „laptele duhovnicesc și curat“, cum îl numește Petru. 1 Petru 2, 2. El este asemănat de asemenea cu sămânța spirituală care încolțind în inima omenească prin puterea ce se găsește în ea însăși, pregătește pe oameni pentru împărăția lui Dumnezeu. Ieremia, folosind o altă asemuire spune că este „ca un ciocan care sfărâmă stânca“. Ier. 23, 39. Această putere vie care produce vieată organică și spirituală,

vine dela același Izvor, care este Iesus Hristos.

Creșterea este un proces al vieții. Marcu 4, 26—29.

Nu există creștere acolo unde nu este vieată. Vieată este mișcare, dezvoltare. Există vieată și creștere organică și spirituală. De asemenea este o creștere normală și sănătoasă, și este o dezvoltare anormală, nesănătoasă care duce la diformitate și degenerare. Aceasta din urmă este rezultatul păcatului, care a mănjit desăvârșita creațiune a lui Dumnezeu dela început. Dar cu toată această dăunare atât a naturii biologice cât și spirituale, rezultatul depinde în mare măsură de alegerea omului cum și de felul cum folosește mijloacele și puterile ce îi sunt puse la dispoziție pentru a întâmpina și a învinge influențele răului, și să cultive și să desvolte acea părțică din stăpânirea lui Dumnezeu ce i s'a încredințat lui potrivit cu planurile și

principiile descoperite în Cuvântul Său și în legile sădite în operele mânilor Sale. Ca ființe morale, noi suntem ținuți răspunzători pentru acestea. Referitor la acești talanți Domnul ne poruncește: „Puneți-i în negoț până Mă voi întoarce“. Luca 19, 13.

Fiecare dintre noi va fi tras la răspundere personal, chiar numai pentru o iotă făcută mai puțin decât am fi fost în stare să facem. Domnul măsoară cu exactitate fiecă posibilitate, care ni se oferă pentru serviciu. Talentele și capacitățile rămase nefolosite vor fi puse la socoteală tot așa ca și cele cu cari am lucrat. Dumnezeu ne face răspunzători pentru tot ce am fi putut ajunge să fim sau să facem printr'o justă întrebuintare a talentelor și darurilor noastre. Noi vom fi judecați după cele ce ar fi trebuit să facem, însă nu le-am făcut, fiindcă n'am întrebuintat puterile noastre pentru proslăvirea lui Dumnezeu. Chiar dacă nu ne vom pierde sufletele, totuși vom recunoaște în

cursul veșniciei urmările nefolosirii darurilor și talentelor noastre. Pentru toată cunoștința și destoinicia, pe cari le-am fi putut câștiga, dar nu le-am câștigat, va fi pierdere veșnică". — „Parabolele”, p. 331.

De scos în evidență

Dumnezeu așteaptă ca noi să folosim pe deplin posibilitățile pe cari El ni le-a pus la îndemână.

Să ne luăm timp a cerceta creșterea noastră spirituală pentru a vedea măsura sau progresul la care am ajuns.

Ne hrănim în deajuns din pâinea vieții?

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Schițează pe o tablă neagră cu cretă colorată, râul Nil și împrejurimile țării. Aceasta poate fi făcut mai dinainte și ținut acoperit până ajungi cu povestirea la punctul acela. În felul acesta vei ține treaz interesul copiilor. Istorisește pe scurt lecțiunea, folosind crete colorate în diferite colori pentru diferitele personaje. Într'un punct al râului, printre pomi, desenează sicrișul lui Moise. Arată figura fiicei lui Faraon găsimd pe Moise. (O astfel de ilustrație puteți găsi și în ruloul cu tablouri).

Ilustrarea lecțiunii

În cutia cu nisip clădește cetatea Samariei. Cu pietre, blocuri sau o figură, reprezintă fântâna unde Isus a stat de vorbă cu femeia din Samaria, când Se afla pe pământ. Descrie pe scurt vizita lui Isus acolo, făcând apoi introducerea la lecțiunea de azi, spunând cum Filip, unul dintre diaconi, a fost trimis în Samaria ca să isprăvească lucrarea pe care o începuse Isus. Ia figura lui Isus de acolo și în locul ei pune o figură pentru Filip. Fă scena cât mai atrăgătoare, ca în felul acesta copiii să memoreze mai bine, privind cu ochii desfășurarea lecțiunii.

Istorieară introductivă

Într'o zi Isus a făcut împreună cu prietenii Săi, ucenicii, o călătorie foarte obositoare pe un drum prăfuit și anevoios. Ei au ajuns foarte obosiți și însetați într'o cetate. Locuitorii din Samaria nu puteau să aibă apă așa de ușor ca noi. Ei nu aveau robinete în casă cum avem noi, și fântânile erau așa de puține și la depărtări mari. Mulți trebuia să facă un drum lung până la locul unde se afla o fântână sau un puț săpat adânc în pământ în care se găsea apă. Aceștia trebuia să-și aducă cu ei ulcioare sau găleți pe cari să le umple cu apă. Isus S'a așezat lângă o fântână numită

fântâna lui Iacob, la marginea cetății, în timp ce ucenicii Săi s'au dus să cumpere ceva de mâncare; și în timpul acesta veni o femeie la fântână ducând cu ea un ulcior mare. Deși nimeni n'o învățase cum să se poarte ca să placă lui Dumnezeu, ea căuta să fie bună și neegoistă. Isus a învățat-o atunci ce trebuie să facă dacă vrea să locuiască împreună cu El în ceruri. Auzind acestea, ea s'a umplut de bucurie, și a dat fuga în cetate, chemând pe prietenii și vecinii ei să vină la Isus. Locuitorii din Samaria erau mai buni față de Isus decât iudeii din Ierusalim. După ce Isus S'a înălțat la cer, a trimis pe unii din ucenicii Săi să predice din nou locuitorilor din Samaria.

Locuitorii din Ierusalim cari îl urise pe Isus, îi prigoneau așa de rău pe ucenici, încât aceștia trebuia să-și părăsească casele și să fugă în alte cetăți. În acel timp Isus a trimis pe Filip în Samaria, și așa de mulți veneau să-l asculte, încât a fost nevoie să vie Petru și Ioan să-i ajute.

Invățătura spirituală

Isus vrea ca noi să vorbim altora despre El.

Lecțiunea 11 — 13 Decembrie, 1941

Sfințirea

„Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră”. 1 Tes. 4, 3.

„Sfințirea sufletului prin lucrarea Spiritului Sfânt însemnează sădirea naturii lui Hristos în firea omenească. Religia Evangheliei este Hristos în viață — un principiu viu și activ,

de viață. Acesta este harul lui Hristos descoperit în caracter și în fapte bune. Principiile Evangheliei nu pot fi despărțite de nicio parte a vieții zilnice. Orice ramură a experienței și a activității creștine trebuie să reprezinte viața lui Hristos”. — „Parabolele”, p. 351.

Lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu și a Spiritului. Ioan 17, 17; Rom. 15, 16.

Prin lucrarea combinată a Cuvântului lui Dumnezeu și a Spiritului în inimă, suntem noi sfințiți și viețile noastre dau dovadă de locuirea lui Hristos în noi. Studiază de asemenea 1 Ioan 3, 23; 4, 13; 1 Cor. 2, 16.

„Omul nu se poate schimba pe sine numai prin deprinderea voinței sale. El nu are în sine puterea, prin care să se poată săvârși această schimbare. Aluatul — ceva cu totul din afară — trebuie pus în cocă, mai înainte ca să se producă schimbarea dorită. Tot astfel și harul lui Dumnezeu trebuie primit de păcătos, ca el să fie schimbat și gata pentru împărăția mării. Toată cultura și educația, pe care o poate da lumea, nu va izbuti, să facă dintr'un copil degradat prin păcat, un copil al cerului. Puterea regeneratoare trebuie să vină dela Dumnezeu. Schimbarea aceasta poate fi făcută numai prin Spiritul Sfânt. Toți cei ce vor să fie mântuiți — mari sau mici — trebuie să se supună lucrării acestei puteri”. — „Parabolele”, p. 86.

De scos în evidență

Noi trebuie să trăim potrivit chemării noastre sfinte.

Progresul în viața de creștin depinde de credincioasa comuniune cu Hristos și cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Cu ajutorul ruloului cu tablouri, repetă cu copiii câteva versete de memorizat din trimestru. Cântă cu ei o cântare.

Ilustrarea lecțiunii

Într'un colț al cutiei cu nisip clădește cetatea Samariei, unde a lucrat Filip. La o oarecare depărtare de Ierusalim fă Gaza; țara Etiopiei poate fi reprezentată în capătul cel mai depărtat al cutiei. Fă un drum care să ducă dela Ierusalim la Etiopia. Pentru Etiopean și trăsura lui folosește figuri. Insistă asupra exemplului de ascultare a lui Filip, deși poate i se părea că n'ar fi niciun motiv de ce să meargă pe un drum așa de pustiu. Arată figura lui Filip și a eunucului.

Istorieară introductivă

Marioara era o fetiță ce avea un obicei rău. Ori de câte ori era chemată să facă ceva, răspundea: „Așteaptă un minut”. Mama ei era tare mâhnită văzând că fetița ei creștea cu un obicei așa urât, încât s'a hotărât să-i arate ce nefericit poate fi cineva

care nu ascultă imediat. Marioara avea un bunic pe care îl iubea mult. Ei îi plăcea să se ducă pe la el în casa lui micuță dela țară, unde putea să călărească pe Dobin, calul bunicului, când era dus la pășune, și mai putea să păzească răuștele când erau duse la eleșteu să înnoate. Intr'o zi tata-mare a venit la ea fără să-i spună să-l aștepte. Marioara se juca la etaj cu păpușile și nu l-a văzut. El venise s'o ia pe Marioara cu el la țară; și când mama a strigat-o „Marioara, Marioara, vino mamă dragă repede”, ea a răspuns „Așteaptă un minut doar”. Tata-mare însă era grăbit și nu putea aștepta, așa că a plecat fără s'o mai cheme încăodată pe Marioara. După ce a trecut minutul Marioarei, a venit și ea să vadă ce vrea mama. Când a plâns ea aflând de ce fusese chemată! De atunci ea și-a luat hotărîrea să nu mai piardă niciodată ocazia de a asculta imediat.

În lecțiunea noastră de astăzi vom învăța cât de repede a ascultat un bărbat, numit Filip, când a fost trimis de un înger al Domnului pe un drum pustiu și obositor înspre Gaza. (Continuă lecțiunea așa cum e redată în Lecțiuni pentru copii.)

Invățatură spirituală

Când Dumnezeu vorbește, noi trebuie să ascultăm imediat.

Lecțiunea 12 — 20 Decembrie, 1941

Increderea și asigurarea pentru bruință

Asigurarea atunci când ești atacat de vrăjmașul sufletului

„Vrăjmașul va pune în lucru totul pentru a desrădăcina încrederea credincioșilor în stâlpii credinței noastre față de soliiile trecutului, care ne-au așezat pe platforma înaltă a adevărului veșnic, și cari au statornicit și au dat lucrării caracterul ei. Domnul Dumnezeu a scos pe poporul Său, descoperindu-i adevăruri de origină cerească. Vocea Lui a fost auzită, și ea încă se mai aude spunând: Mergeți înainte din tărie în tărie, din har în har, din mărire în mărire. Lucrarea se întărește și se întinde, deoarece Domnul Dumnezeu ocrotește pe poporul Său”. — „Schife din vieța Ellenei G. White”, p. 430

„Domnul este ocrotitorul lor la vremea necazului”. Ps. 37, 39.

„În ce privește lucrarea lui Dumnezeu, noi ne facem prea multe griji, greutăți și neliniști. Povara răspunderii nu e încredințată oamenilor muritori. Noi trebuie să avem încredere în Dumnezeu, să credem în El și să mergem înainte. Vigilența neobosită a solilor cerești și neîntre-

rupta lor preocupare în slujba ființelor pământești ne arată cum mâna lui Dumnezeu conduce o roată înăuntrul celeilalte.

„Fraților, acum nu este timp de a ne plânge și descuraja, nu e timp de a ne lăsa pradă îndoielii și necredinței. Acum Hristos nu mai este un Mântuitor culcat în mormântul lui Iosif, momânt închis cu o lespede mare de piatră și sigilat cu sigiliul roman; Mântuitorul nostru e viu. El este Regele, Domnul oștirilor; El tronează între heruvimi; și neîncetat păzește pe poporul Său. Cel care domnește în ceruri este Mântuitorul nostru. El cumpănește orice încercare. El supraveghează focul cuptorului în care este încercat fiecare suflet... Când săgețile mâinii lui Dumnezeu vor străpunge inima vrăjmașilor Săi, poporul Său va odihni în siguranță în brațele Sale”. — „Mărturii pentru Comunitate”, Vol. I. pp. 102, 103.

De scos în evidență

„Aduceți-vă aminte” (Ebr. 10, 32) de temeiurile cari îndreptătesc credința noastră în Dumnezeu și în oameni.

Meditați asupra temeiurilor profetice ale soliei noastre.

În ce raport se găsește credința noastră față de aceea a celor dinaintea noastră?

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Noi trebuie să fim bucuroși a face tot ce putem spre a învăța și pe băieții și fetele din alte țări despre Isus, însă nu toți putem să călătorim peste mări și oceane până în țările lor. Dacă unii din acești copii ar veni până aici, n'ați fi voi bucuroși să le vorbiți despre Evanghelie și nu i-ați ruga să vorbească despre ea și prietenilor lor când se vor întoarce în patria lor? Mă gândesc la un bărbat care a avut odată ocazia să facă acest lucru. (Continuă întâmplarea cu Filip,

fără a aminti numele lui, ca să vezi dacă copiii ghicesc despre cine vorbești.)

Ilustrarea lecțiunii

Clădește cetatea Ierusalimului într'un colț al cutiei cu nisip. În partea cea mai depărtată a cutiei schițează Damascul. Fă să iasă în evidență casa lui Anania și a lui Iuda. Pot fi folosite figuri de case dacă aveți, spre a face scena cât mai atrăgătoare. Pentru persoanele din lecțiune puteți folosi figuri sau bețișoare. Arată ilustrația lui Saul fiind orbit de lumina din cer.

Istoriaa introductivă

Pe apele oceanelor nu există străzi sau drumuri, așa că dacă unul din noi am avea de condus o barcă, sunt sigură că n'am ști care e drumul adevărat. Dar oamenii cari vor să meargă cu barca sau cu vaporul ca să nu se rătăcească, au un mic obiect care seamănă cu un ceas, numit busolă, care arată drumul pe unde trebuie să meargă vaporul. Dacă se orientează după busolă, pot fi siguri că sunt pe drumul adevărat, dar dacă n'au cu ei busola, ei se cred că sunt pe calea dreaptă, însă în realitate ei se află pe un drum greșit.

Noi cu toții sperăm să intrăm în cer și să locuim cu Isus, însă noi singuri nu putem găsi calea ce duce într'acolo. Noi poate credem că știm cum să trăim pentru Isus, dar dacă nu-l cerem Lui Spiritul Său Sfânt putem face multe lucruri rele. Unii copii nu știu că e păcat să necăjește mereu pe mama cerând ceva pe care mama le-a spus dinainte că nu-l pot avea. Dar dacă ei îl roagă pe Isus să fie cu ei, El trimete Ajutătorul, și acesta zice: „Să n'o superi. Mama știe mai bine decât tine”. Ori de câte ori ascultăm de Duhul Sfânt, noi devenim din ce în ce mai asemenea cum trebuie să fie copiii pe cari Isus îi poate lua la cer. Ori de câte ori facem ceva rău, suntem ca și un căpitan nechibzuit care merge cu vaporul fără să aibă busola cu el.

A trăit odată un om care vroia să facă ce este bine. El se străduia mult, dar nu crezuse niciodată în Isus, și nu avusese niciodată Duhul Sfânt. Și astfel, când el credea că face un lucru bun, făcea dimpotrivă răul, și din ce în ce se îndepărta și mai mult de Isus. Dar într'o zi Isus i-a dat acestui om ocazia să ceară Spiritul Sfânt. Aceasta s'a întâmplat tocmai când el se pregătea să facă un rău foarte mare. (Continuă lecțiunea așa cum e redată în Lecțiuni pentru copii.)

Invățatură spirituală

Noi trebuie să ne rugăm lui Isus să ne ajute să facem ce este bine.

Nu trebuie să ascultăm de alții când ne învață să facem rău.

Infăptuirea planului lui Dumnezeu

„Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc“. Isa. 43, 1.

În timp ce „privim spre fericita nădejde“ în mijlocul crizelor prezise, noi trebuie să ne prindem de făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu:

„Ne aflăm la pragul unor mari și solemne evenimente. Profeția se împlinește repede. Domnul e la ușă. Curând va începe un timp de un interes covârșitor pentru toți cei ce trăiesc. Neînțelegerile din trecut vor reînvia; altele noi se vor ivi. Scenele ce vor avea loc în lumea aceasta, nu a trecut nimănui prin minte. Satana e la lucru prin agenți omeștești . . . Vine fără îndoială o criză. „Dar servii lui Dumnezeu nu trebuie să se bizue pe ei înșiși în acest ceas de mare strâmtorare. În viziunile date profeților Isaia, Ezechiel și Ioan, vedem în ce strânsă legătură e cerul cu evenimentele cari se petrec pe pământ, și cât de mare este grija lui Dumnezeu față de credincioșii Săi. Lumea nu este fără conducător.

Programul evenimentelor viitoare e în mâinile Domnului. Maiestatea cerului Se îngrijește personal atât de soarta națiunilor, cât și de soarta

Comunității Sale". — „Mărturii pentru Comunitate“, vol. I. pp. 101. 102.

Mărirea veșnicilor locuințe ale sfinților. Apoc. 22, 1—7.

„După cum primele două capitole din Biblie vorbesc despre perfecțiunea dela început a pământului, ulti-

mele două capitole constituie psalmi de bucurie cu privire la mărirea de nedescris a pământului nou, cu sfânta lui cetate de lumină, cu ziduri de iaspis și porți de mărgăritar, cu râul de apă vieții curgând din tronul lui Dumnezeu, limpede ca cristallul; cu pomul vieții întinzându-se de ambele părți ale râului. Și mai presus de toate, Domnul Îsus însuși, „Regele în frumusețea Sa“, fără de care chiar marea cetate ar fi lipsită de orice strălucire; „pentru că mărirea lui Dumnezeu o luminează, și luminătorul ei este Mielușelul“. — *Timpul nostru în lumina profețiilor*. p. 332.

De scos în evidență

Tragedia care a urmat din pricina păcatului.

Cât de neabătut a continuat a fi adus la îndeplinire planul de mântuire al lui Dumnezeu în decursul veacurilor.

Meditează asupra zilei când te vei găsi împreună cu cei mântuiți înaintea tronului lui Dumnezeu.

Fiind așa aproape de țintă, nu ar trebui să căutăm ca nimic să nu ne abată din cale?

(Urmare dela pag. 16)

Acest manuscris se dă apoi la zețarie, unde avem două frumoase și moderne mașini de cules (Linotype) cu cari culesul se poate efectua foarte repede. Zețarii noștri culeg cu această mașină 5—6.000 litere pe oră. După ce s'a cetit corectura în Redacție și s'au îndreptat greșelile, zațul (adică ceea ce s'a cules) se paginează și se face din nou o corectură, pentru a controla dacă n'au mai rămas greșeli.

După această corectură, paginile sunt gata pentru a merge la mașina de tipar. Aci se aranjează astfel, încât să aibă urmarea potrivită, când se fâlțuesc mai târziu. Urmează apoi potriveala zațului cât și a clișeelor în mașină până ce s'a înlăturat orice neregularitate; și, după ce s'a introdus hârtia necesară pentru întreaga ediție, fratele mașinist tipograf poate să înceapă tipărirea revistei.

În tipografia noastră avem o mașină mare, în care intră 16 pagini de Semnele Timpului odată. Această mașină tipărește 1000—1200 reviste pe oră, hârtia mergând automat prin mașină.

După tipărirea lor, revistele merg la legătorie. Aci ele sunt fâlțuite, adică împăturite, cusute și în cele din urmă tăiate la margini.

Acum revistele intră în depozit, și de aci înainte continuă lucrarea departamentului expediției. Frații dela expediție au făcut în timpul acesta bonurile de livrare, le-au controlat, și le-au trimes apoi spre efectuarea lor. Potrivit cu aceste bonuri, se împachetează și se adresează scrierile comandate. Înainte de a fi trecute în registrul poștal, pachetele sunt încă odată controlate, apoi înregistrate și duse la poștă, de unde sunt expediate la toți iubii noștri frați și prieteni.

Avem într'adevăr multe motive de a fi recunoscători Domnului pentru bogatele Sale binecuvântări pe cari ni le-a dat prin Editura, colportajul și Cercurile noastre Misionare. Această recunoștință n'o putem dovedi mai bine față de Domnul decât printr'o predare mai deplină și o lucrare misionară aleasă. El pune la dispoziția noastră mijloacele cele mai puternice și dacă le vom întrebuința consacrand toate puterile noastre în Lucrarea Sa, atunci El va face lucrări și mai mari. Prin răspândirea literaturii noastre avem posibilitatea să conlucrăm cu Domnul la salvarea multor suflete. Să folosim deci această ocazie prețioasă și să ieșim împreună cu Domnul pentru a arunca sămânța cea bună contribuind astfel la recolta cea bogată ce Domnul o va strânge în curând.

Această frumoasă lucrare o fac credincioșii și harnicii noștri colportori din toată lumea și aci în România, cu mult succes.

Ei sunt înaintașii noștri curajoși și de aceea să nu uităm a aminti pe acești frați în rugăciunile noastre zilnice. Frații noștri au de luptat cu multe greutate în lucrarea de colportaj, totuși lucrează cu un zel și cu o bucurie necurmată.

Dorința noastră este ca mulți frați și surori tinere să se consacre pentru această ramură a lucrării, consacrand astfel toate puterile lor pe deplin Domnului.

GAZETA SLUJBAȘILOR

Revistă lunară

Inscrisă sub No. 323/938. Trib. Ilfov

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul acestui număr 10 lei
Abonamentul pe un an 40 lei

Redacția și Administrația
Strada Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116
București, IV.

Cercul Misionarilor Voluntari

PROGRAMUL DIN LUNA OCTOMBRIE

Prima sau a doua săptămână

Cuvântare: „Un caracter tare“

„El este tare ca o piatră”, este obișnuita caracterizare a celui om în care lumea are încredere, fiindcă este tare în caracter. Serva Domnului ne spune următoarele: „Cea mai mare nevoie a lumii este nevoia de bărbați, cari să nu se lase cumpărați sau vânduți, și cari în adâncul sufletului lor sunt sinceri și onești; bărbați cari nu se tem de a numi păcatul cu numele său adevărat; bărbați a căror conștiință se îndreaptă către datorie ca și acul magnetic către pol; bărbați cari vor sta pentru dreptate, chiar dacă s'ar năru cerul”. — „Educație”, p. 54.

Lumea n'are niciun loc pentru omul al cărui caracter nu este tare, care se mișcă încoace și încolo la cea mai slabă adiere a vântului. John Erskine, Secretarul de Stat al Scoției acum vreo 200 de ani, era un astfel de om. Lucrul care părea că-i strică mai mult era însușirea de a se acomoda împrejurărilor, fără a lua în considerație principiile. Prietenii săi îi dădeau bine meritată poreclă de „nestatornicul John”. Caracterul său nu era tare, temelia era slabă.

Un tânăr foarte promițător intră în facultate. Prietenii săi îl felicitară când îi văzură progresul, și colegii săi de studii începură să se teamă de el. El era un entuziast în toate privințele. Greutatea însă consta în faptul că entuziasmul său se schimba mereu în diferite direcții. Intr'o zi, vorbind cu un camarad al său despre Napoleon, care nu avea nevoie să doarmă decât patru sau cinci ore, se hotărî ca să facă și el la fel. O săptămână mai târziu, cetind despre un oarecare om care își făcuse o regulă ca să doarmă nouă ore, se schimbă și el urmând această nouă regulă. Nu după multă vreme se lăsă și de aceasta, căutând să dovedească faptul că un dejun simplu era cel mai bun pentru cineva care lucrează cu creierul. Două sau trei săptămâni își susținu acest principiu nemâncând aproape nimic de dimineață. Dar deodată începu să mănânce mai mult, contrar principiului său.

După primirea gradului universitar, el ocupă un post cu un salariu de care se bucură puțini tineri. Dar acest post nu-l ocupă decât puțină vreme, deoarece șeful său, dându-și seama de caracterul cel schimbăcios al tânărului îl înlocuî cu un altul tare în caracter și cu principii statornice, care ajută la obținerea unui succes deplin.

Și astfel descurajarea, neizbânda au fost rezultatul anilor următori, pentru tânărul nostru lipsit de tăria caracterului.

Cum piatra este simbolul acelor cari au un caracter tare, tot așa apa este asemuirea obișnuită ce se face acelor oameni cari se schimbă mereu, ama umplând adâncurile mari ale mării, spală înălțimile munților, numai pentru a se revărsa din nou în mare.

Intreabă-te singur: „Este oare caracterul meu tare ca piatra, sau este nestatornic ca apa?” Să ne formăm un caracter atât de ferm încât cea mai mare ispită a inamicului nostru să nu ne poată scoate din principiile noastre și din legătura cu Dumnezeu și lucrarea Sa. Să creștem pe temelia cea tare, Isus Hristos.

„Nu poți să-ți visezi un caracter; trebuie să-ți lucrezi și să-l formezi în tine însuși. Onoarea poate veni peste noapte, dar este nevoie de o răbdare grea de mai mulți ani pentru a forma un caracter”.

Studiul istoric: Solia adventă în România

După cum s'a luat hotărîrea cu ocazia Conferinței Uniunii în anul 1920, avea să fie începută și lucrarea medicală în România; de asemenea să se înființeze o Editură proprie și să se cumpere o clădire pentru sediul Uniunii. Pentru a putea executa aceste planuri, era nevoie de a cumpăra terenurile necesare, precum și de un personal format deosebit pentru această lucrare. În Conferința Moldova, sub conducerea fr. Demetrescu se cumpărase deja la Focșani în Februarie 1921 o proprietate cu o clădire frumoasă; în Septembrie a aceluiași an s'a cumpărat o proprietate la București, Str. Labirint No. 116 și o altă în str. Popa-Tatu 38.

În localul din Str. Popa Tatu urma să se instaleze un dispensar medical, iar în imobilul din Str. Labirint urma să fie sediul Uniunii și Editura. La Popa Tatu a fost instalat un mic dispensar medical. Iar în anul 1923 pentru o dezvoltare și extindere tot mai bună a lucrării medicale a fost cumpărată o clădire spațioasă și frumoasă în București Str. Lascăr Catargiu.

Însă din pricina diferitelor greutăți s'a renunțat la lucrarea medicală, rămânând ca această ramură să fie dezvoltată mai târziu, iar clădirea din Str. Lascăr Catargiu a fost vândută, și până în prezent n'am mai putut face nimic în direcția aceasta. Spre a putea face față lucrărilor crescânde de colportaj și a vânzărilor prin membrii laici, s'a luat hotărîrea a muta micul depozit de cărți care se afla într'o

mansardă din casa fr. A. Darie, în Str. Labirint No. 116.

Totodată s'a hotărît a instala această instituție atât cât privește administrația cât și expediția, cât mai modern, a tipări cărți noi pentru o cât mai completă dezvoltare a Casei de Editură. De asemenea s'a luat hotărîrea a înființa în Conferința Moldova și Transilvania, cât și în Banat, câte un depozit de cărți. Această hotărîre însă a fost realizată numai în Conferința Transilvania, înființându-se la Sibiu o sucursală, care a fost condusă mai întâiu de fr. W. Steinmaier. În Martie 1927 însă această sucursală a fost desființată, și toată lucrarea editorială a fost concentrată la București. În 1921 s'a hotărît a edita la fiecare două luni o foaie a Comunității sub numele de „Curierul Misionar”, de a tipări o Carte de Cântări cu note și o broșură: „O scurtă expunere” despre punctele noastre de credință. Ca revistă am avut pe timpul acela în limba română: „Semnele Timpului” și „Educatorul Creștin”.

Răspândirea literaturii noastre, care creștea din ce în ce, făcea absolut necesar să se înființeze o tipografie proprie; și astfel s'a cumpărat în toamna anului 1922 o mică tipografie, care a fost mai întâiu în București în Calea Moșilor. Astfel se făcu începutul pentru o editură și tipografie, însă până atunci încă nu se știa unde se va clădi Editura, la București sau în altă parte. Cu ocazia ședințelor Comitetului Uniunii din Februarie 1923, s'a luat definitiv hotărîrea de a stabili Editura în Str. Labirint No. 116, însă a lăsa liberă porțiunea din fața terenului pentru clădirea eventuală a unei capele. Apoi s'a început lucrările de clădire și totodată a fost începută și clădirea unei capele.

Aceste amândouă clădiri au fost terminate până în Ianuarie 1924. Editura avea să suporte însă o pierdere, căci în Aprilie 1923 a încetat din viață fr. N. Nielsen, șeful tehnic al tipografiei care venise din Hamburg în anul 1922.

Ca redactori ai revistelor noastre și ai celorlalte tipăriri au fost fr. P. Paulini și fr. Șt. Demetrescu; însă în Martie 1922, s'a hotărît ca fr. D. Florea să fie angajat ca ajutor-redactor pentru reviste.

Săptămâna a treia sau a patra

Cuvântare: Prima piatră în formarea caracterului creștin“

Prov. 1, 7.

Temerea de Dumnezeu este prima piatră a unei cariere și a unui caracter creștin. Vieța cea mai ascultă-

toare devine demnă și minunăță dacă spiritul temerii de Dumnezeu sau evlaviei pătrunde în atmosfera ei. Smerenia față de Dumnezeu trebuie să fie la începutul eforturilor noastre de a ne forma un caracter stabil. Adevărata smerenie înviorează spiritul și susține puterile sale în câștigarea de cunoștințe. Istoria omenirii este plină de ilustrațiuni remarcabile ale puterii înviorătoare datorită adevăratei religii în ce privește trezirea sufletelor adormite. Astfel avem pe John Bunyan, care fusese un sărac, nenorocit și bețiv spoitor din micul oraș Bedford, Anglia. El era bețivul, părăsitul și oropsitul orașului. Dar deodată în sufletul său pătrunse o convingere tare asupra păcatului față de Dumnezeu. El simți ca niciodată mai înainte responsabilitatea sa față de Dumnezeu; și sub convingerea Sfințelor Scripturi el se îndreaptă către Isus spre iertarea păcatelor sale, și începu o viață nouă pentru a deveni asemenea lui Isus, formându-și un caracter după idealul divin.

Și care a fost efectul? El era asemenea unui bulb de floare frumoasă care rămăsese ascuns în pământ în cursul iernii, dar odată cu venirea primăverii cu ploile sale atât de prețioase și cu razele sale călduroase de soare, acest bulb își făcuse drum spre o viață plină de vigoare, frumoasă și răspânditoare de parfum. Astfel se trezise și spiritul adormit în Bunyan. Vieța sa nouă religioasă era începutul cunoștinței, ceea ce nu și-ar fi închipuit nici el nici vecinii săi ca lucru posibil. El avea viziuni pe cari le scrise într'un stil simplu și frumos, așa încât se studiază și astăzi stilul său literar. Cheia pentru toate acestea era spiritul nobil dat lui de Dumnezeu.

Nimeni nu poate câștiga un caracter bine dezvoltat dacă partea religioasă a firii sale nu este dezvoltată. De geaba încearcă el să pună în formarea caracterului său toate celelalte calități esențiale și virtuți, dar dacă uită să așeze mai întâi prima piatră în fundamentul său, formarea va fi greșită și nu va putea sta nemișcat în zilele de încercare.

„Formarea caracterului este cea mai mare lucrare incredințată vreodată oamenilor; și niciodată studiul ei nu a avut o mai mare importanță ca azi. Niciodată vreoa generație din trecut n'a fost chemată a face față unor evenimente atât de solemne, niciodată mai înainte nu au fost pândiți tinerii și tinerele de primejdii atât de mari cum îi pândește azi”. — „Educație”, p. 217.

Studiul istoric: Planuri noi pentru misiunea internă

În vara anului 1922 s'a luat pentru prima dată hotărârea de a introduce în România lucrarea de Toamnă. Acest

plan misionar însemnat mai ales la noi în România era ceva nou. Fr. P. Hermann a fost însărcinat cu elaborarea planurilor în vederea acestei Campanii. Această lucrare misionară care avea să angajeze într-o Campanie pe toți membrii în lucrarea misionară, avea să se dovedească pentru noi ca fiind o mare binecuvântare.

De asemenea s'a hotărât în Octombrie 1922, de a pune în aplicare planul „Zilei Mari de Colportaj”, și anume pentru ziua de 27 Maiu 1923. Acest plan a fost înlocuit apoi în anii următori cu planul „Săptămânii Mari de Colportaj”.

În anul 1923 s'a introdus și Săptămâna de Abnegație, ca urmare a nevoilor celor mari ale lucrării misionare. Frații conducători ai lucrării misionare s'au văzut îndemnați a adresa un apel deosebit tuturor lucrătorilor și membrilor Comunității spre a aduce, dacă le va fi posibil, salariul unei săptămâni ca dar de sacrificiu pentru lucrarea misionară.

Pentru că am amintit unele lucruri despre dezvoltarea Departamentului Misiunii Interne, trebuie să se menționeze și câteva schimbări cari s'au făcut la sfârșitul anului 1923. Fr. C. Popescu, care lucrase până atunci în Banat ca ajutor de Președinte, a fost mutat în primăvara anului 1923 în Conferința Moldova ca Predicator. Banatul neavând un predicator întărit prin binecuvântare, s'a luat hotărârea ca fr. P. Hermann să viziteze și Comunitățile din Banat, afară de lucrarea sa ca conducător al Lucrării de Colportaj și al Departamentului Misiunii Interne. Aglomerându-se însă lucrurile, trebuia să se facă o schimbare. Atât colportajul cât și Misiunea Internă au fost organizate ca și în celelalte Uniuni, și au fost introduse diferite Campanii, Săptămâni și Zile Speciale, după cum am amintit mai sus. În toamna anului 1923 a avut loc Conferința anuală la Socodor (Banat) și cu această ocazie fr. P. Hermann a fost ales ca Președinte al câmpului Banat și s'a mutat la Timișoara unde s'a înființat sediul Conferinței.

Ca conducător al Lucrării de Colportaj din Muntenia a fost ales fr. N. Voinea, în Transilvania fr. Al. Nemeș și în Moldova fr. N. Dorobăț. În același timp s'a luat hotărârea ca fr. L. Bălan să fie angajat ca lucrător biblic și secretar pentru Misiunea Internă în Conferința Moldova. La 30 Decembrie 1924 fr. I. Reif a fost ales ca secretar al Misiunii Interne în Transilvania.

Atunci s'a și hotărât ca secretarii Misiunii Interne să aibă totodată și secretariatul pentru Departamentul Școlii de Sabat. Cu ocazia acestor ședințe s'a hotărât ca fr. D. Florea, care avea să fie secretarul Tineretului în Conferința Muntenia, să ocupe acum postul de secretar al Tineretului pe Uniune. Postul său de secretar în Conferința Muntenia avea să-l ocupe

fr. M. Manea. Apoi a fost ales fr. I. Bauer ca secretar al Tineretului în Conferința Transilvania și C. Tolici în Banat. În același timp s'a hotărât eliberarea unor legitimațiuni pentru Comunitățile noastre, fiindcă se întâmplase deseori ca alte culte, netolerante în țară de autorități, să desfășoare activitatea lor sub numele de denominațiunii noastre.

În Iunie 1923 s'a hotărât ca fr. F. Kessel, care lucrase până atunci în Cehoslovacia ca predicator și Președinte, să fie angajat în Conferința Transilvania ca predicator, mai ales fiindcă familia sa locuia deja la Cluj. Soția fr. Kessel este fiica primei familii adventiste din Transilvania, și anume a fraților Rotmeyer.

Școala noastră Misionară reprezintă de asemenea un factor însemnat în lucrarea adventă. Încă în timpul Concraarea lor practică. Fr. Gaede, a fost exprimată dorința îndreptățită, de a ridica în România o Școală Misionară. Au trecut însă 3 ani, până când această dorință să fie realizată. Nevoia se simțea tot mai mult. Un mare număr de tineri vizitase Școala noastră din Fredinsau, Germania; însă nu toți aveau mijloace pentru aceasta. Acest număr mic de tineri nu putea să înlocuiască însă lipsa de lucrători din România. Între timp s'au ținut în diferitele Conferințe adunări de lucrători cu scopul de a forma în felul acesta pe lucrătorii noștri pentru lucrarea lor practică. Fr. Gaede, a fost primul director al Școlii Misionare. S'a hotărât ca școala să fie înființată la Focșani, unde avem încăperile necesare. În Aprilie 1924 s'a ținut primul curs, care a durat șase luni și a fost vizitat de 21 elevi. Acesta a fost un mic început, după care avea să urmeze însă lucruri mari. Fr. Gaede a fost singurul profesor și ca traducător îi servea sora E. Tudorache, și fr. Șt. Demetrescu. Președintele Conferinței de acolo, ajuta din când în când ca profesor. Școala a rămas la Focșani până în Aprilie 1926 în care an s'a mutat la Diciosânmartin, Transilvania, unde fusese cumpărată o proprietate mai mare. În anul 1924 a avut loc la București a doua Adunare Generală a Uniunii Române.

PROGRAMUL DIN LUNA NOEMBRIE

Prima sau a doua săptămână

Istorieară: „Caracter, nu bani”

Un pastor sufletesc se întrista și era plin de descurajare văzând nepăsarea unora dintre băieții din Comunitatea sa, fiindcă el se temea că ei nu vor fi în stare să reziste ispitelor periculoase, cu cari Satana îi va ataca. De aceea pastorul se decisese să se împrietenească cu acești băieți, spre a-i câștiga apoi pentru Isus. Astfel

invită într-o zi pe unul dintre ei la o plimbare.

După ce se plimbară un oarecare timp, trecură pe lângă o casă frumoasă, unde stătea un bancher. Pastorul știa din ce mizerie se ridicase bancherul la bogăție și influență, și se adresa către tovarășul său, zicând: „Robert, un astfel de om ar trebui să fie o pildă pentru tine”. Robert se uită surprins la pastor și apoi zise: „Da, o inspirație pentru a ajunge la cinste”. Gândindu-se că poate pastorul nu înțelesese de ce făcuse el această constatare, îi povesti felul cum devenise acest bancher bogat, și la urmă adăugă: „Mama ne-a spus totdeauna să nu avem nimic de a face cu banii, cari nu sunt curați; ea spuse că cel mai mare câștig în această lume este caracterul, și nu banii”. „Frumos!” zise pastorul. „Tinerii și tinerele cari au mame cari îi învață astfel de principii nobile, sunt fericiți. Ei vor fi în stare să așeze o temelie tare, pe deasupra căreia se poate forma un caracter nobil”. Apoi adăugă: „Caracterul este mai mare decât orice carieră: caracterul este bogăția omului sărac. Onoarea este vaporul; popularitatea o nenorocire, bogăția zboară; cei cari sunt veseli astăzi, vor plânge mâine; numai un singur lucru rămâne mereu — caracterul”.

Pastorul și Robert merseră de braț acasă, fiecare simțind că unul a înțeles pe celălalt mai bine. Pastorul ascultase cu mare interes unele din experiențele pe cari Robert le făcuse în anii săi de adolescență, și văzu înaintea lui un om crescut cu tărie în țintă și judecată, un caracter bine format prin ținerea principiilor tari.

Studiul istoric: Solia adventă în România

dela anul 1925—1930

În ultimii ani dela 1925—1930 lucrarea adventă din România s'a dezvoltat în mod îmbucurător. Numărul membrilor a crescut foarte repede. În conducerea diferitelor câmpuri s'au făcut următoarele schimbări: Fr. Șt. Demetrescu, care fusese până atunci președintele Conferinței Moldova ai cărei membri sporiseră dela 300 în 1920, la 1300 în 1925, cu toate greutatele extraordinare, a fost ales ca președinte al Conferinței Transilvania; fr. C. Popescu, ca președinte al Conferinței Moldova și fr. I. Bauer ca președinte al Conferinței Muntenia. Fr. Hermann a păstrat postul său de președinte al Câmpului Banat. Crescând numărul membrilor din acest câmp, s'a luat hotărârea ca acest câmp, care până atunci fusese câmp misionar, să fie transformat într-o Conferință cu numele de „Banat-Crișana”. În același timp s'a hotărât ca și fr. D. Florea să ocupe postul de secretar de Departamente la Uniune

pentru toate trei Departamente, adică: Tineret, Misiunea Internă și Școala de Sabat, și afară de aceea era și redactorul revistelor. Apoi a fost ales fr. P. Păunescu ca secretar al tuturor celor trei Departamente în Conferința Muntenia, având totodată însărcinarea să lucreze și în Departamentul Libertății Culturii.

În anul 1926 s'a hotărât ca lucrarea de colportaj să fie înviorată, căci din timpul când fusese mutat fr. P. Hermann din postul său de conducător al lucrării de colportaj pe Uniune, această lucrare fusese condusă numai de către șefii de colportori pe Conferințe și de aceea era necesară o conducere unită în Uniune. Pentru acest post a fost ales fr. N. Dorobăț, care ocupase până atunci postul de șef de colportori în Conferința Moldova. El împlinește slujba de conducător al lucrării de Colportaj până în 1936, cu un bun succes.

După moartea fr. Nielsen, în 1923, Editura a fost condusă în mod provizoriu de un delegat al Uniunii și de fr. R. Pleșea, casierul Editurii. În Iulie 1927 s'a încredințat fr. Th. Dresen conducerea tehnică a Editurii, o slujbă pe care o deținu până în 1936. Editura a primit în primăvara anului 1924 un alt ajutor în persoana fr. V. Florescu, care a fost mai întâi angajat ca redactor ajutor, iar în Iunie 1929 numit ca redactor responsabil. În calitate aceasta servește și astăzi.

În anul 1926 a fost ales fr. F. Kessel ca președinte al Conferinței Transilvania, și sediul Conferinței a fost mutat la Cluj. Fr. Șt. Demetrescu a fost numit acum în mod definitiv ca Secretar al Departamentului Libertății Culturii la Uniune. La 28 Martie 1927 s'a luat această hotărâre și curând după aceea fr. Demetrescu s'a mutat la București, ocupând acest post până în 1936. Cu privire la libertatea culturii, denomiinațiunea noastră a avut foarte mult de luptat. Spre a preîntâmpina toate și a ajuta membrilor noștri cari sunt buni cetățeni ai țării, ca ei să poată sluji lui Dumnezeu după convingerea lor personală, s'a luat încă în primii ani după înființarea Uniunii hotărârea de a interveni la autorități. În scopul acesta fratele Demetrescu a alcătuit o serie de memorii și proteste prezentate Ministerului, parte din ele tipărite apoi în broșura „Acte și Memorii”. Bunul Dumnezeu ne-a ajutat, și cu timpul am primit dreptul din partea autorităților să funcționăm ca asociație religioasă.

Fratele Petre P. Paulini slujise lucrării advente din România dela 1909—1920 ca președinte al Conferinței Române, iar dela anul 1920 ca președinte al Uniunii Române, în care calitate a funcționat până la anul 1927, când a fost mutat în Elveția, ca președinte. Fr. Păunescu a primit însărcinarea secretariatului tuturor celor trei Departamente, anume: tineret, Misiunea Internă, Școala de Sabat. Fr.

D. Florea a fost hotărât ca profesor pentru Școală.

Repedea dezvoltare a lucrării a adus cu sine o reorganizare a unor Conferințe și astfel sa hotărât în ziua de 25 Martie 1928 ca Conferințele Muntenia și Moldova să fie subîmpărțite. Conferința Muntenia a fost împărțită în Conferințele: Muntenia de Est și de Vest, prima având sediul la București, iar a doua la Ploești. Fr. I. Bauer rămase președintele Conferinței Muntenia de Vest, iar ca președinte al Conferinței celei noi Muntenia de Est a fost ales fr. D. Făurescu. Vechea Conferință Moldova a fost împărțită în Conferința Moldova de Nord și Sud. Sediul celei dintâi a fost ales la Iași iar celei de a doua la Focșani. Fratele C. Popescu a rămas ca președinte al Conferinței Moldova de Sud, iar pentru Moldova de Nord a fost ales fr. G. Stănescu.

Pe ziua de 27 Martie 1928 am primit un dar frumos din partea Editurii noastre din Hamburg, și anume, două mașini mari moderne pentru tipografie, pentru care lucru am fost mulțumitori casei noastre surori. În Iunie 1928 a avut loc la Chemnitz, Germania, primul congres al tineretului din Europa la care au luat parte secretarii tineretului din toate Uniunile și Conferințele cât și alți tineri. Apoi în August a avut loc la Darmstadt o Conferință însemnată, la care a fost invitat președintele Uniunii și alți președinți de Conferințe din Uniunea noastră. Aci s'a procedat la împărțirea vechei Diviziuni Europene, organizându-se Diviziunea Europeană de Nord, Centrală și Sud. Uniunea Română face de atunci parte din Diviziunea Europeană de Sud.

Pentru Transilvania și Banat avea să fie înființată o Societate cu sediul la Cluj și fr. Hermann și fr. Kessel, cei doi președinți ai acestor două Conferințe au făcut pregătirile necesare iar rezultatul lucrării lor l-au supus apoi comitetului Uniunii. S'a hotărât înființarea Societății și în ziua de 19 Februarie 1928 a avut loc la Cluj adunarea generală de constituire. Societatea a primit numele de „Asociația de Ajutorarea Reciprocă Transilvania-Banația”. Fr. P. Hermann a fost ales ca președinte, fr. Kessel ca vice-președinte și fr. Șt. Kelemen ca secretar al acestei Societăți. Pe ziua de 13 Iulie 1928 Societatea a fost recunoscută ca persoană juridică prin sentința tribunalului Cluj, secția I, sentința 409 din 1928. Cu ocazia Adunării Generale din Martie 1931, fr. P. Hermann a demisionat din postul său de președinte al Societății fiind mutat la Uniune, și fr. I. Bauer, care era președintele Conferinței Transilvania, a fost ales și ca președinte al Societății.

În Iunie 1929, a avut loc la Dicioșanmartin un institut de lucrători care a durat trei săptămâni și la care au luat parte predicatorii cât și se-

cretarii departamentelor. La acest institut a participat sora P. Plumcr și fr. Hackman cât și frații conducători. Cu această ocazie Comitetul Uniunii a luat hotărâri foarte însemnate. Intre altele s'a hotărît ca fr. Constantin Tolici, care până atunci era predicator și secretar al celor trei departamente în Conferința Banat-Crișana, să fie trimis ca misionar în Madagascar, Africa. Aceasta a fost prima hotărâre de felul acesta luată cândva în România, și toți membrii noștri au salutat-o cu entuziasm.

Pe ziua de 11 August, lucrătorii din Banat-Crișana, cari au fost invitați de către Conferință să se adune la Timișoara avură înaltul privilegiu a lua parte la o întreită serbare. Fr. și sora Huenergardt cari venise ca primi misionari Adventiști de Ziua Șaptea în Transilvania au vizitat acum Timișoara și în ziua sus amintită s'au salutat acești doi misionari, unul care venise în 1898 în Transilvania și al doilea care avea să plece din România în Madagascar. Fr. și sora Tolici au luat rămas bun în ziua aceea dela colegii și conlucrătorii lor. Afară de aceea fr. Hermann luă rămas bun dela conlucrătorii săi din Conferința în care fusese din anul 1923 ca președinte. Pe ziua de 30 Iunie 1929 la Dicioșanmartin se hotărîse ca fr. Hermann să mai primească secretariatul Departamentelor Tineretului și Misiunii Interne la Uniune. În locul său, ca președinte al Conferinței Banat-Crișana a fost ales fr. Șt. Kelemen și în aceea zi memorabilă de 11 August fr. Șt. Kelemen a fost introdus și salutat ca nou președinte al Conferinței.

Cu ocazia ședințelor Comitetului Uniunii din Iunie 1929, s'a luat hotărârea ca fr. P. Păunescu să aibă conducerea Departamentului Școlii de Sabat pe Uniune și să ajute fr. Demetrescu în chestiunile Libertății Culturii, căci se hotărîse ca fr. Șt. Demetrescu să primească afară de a fi conducătorul Departamentului pentru Libertatea Culturii, și postul de Secretar al Uniunii.

Săptămâna a treia sau a patra

Cuvântare: „Ce înseamnă ispita?”

Ispita înseamnă luptă spirituală. Mulți doresc să fie liberi de orice ispita, dar prin ispita se întărește caracterul.

„Dumnezeu i-ar fi putut crea pe primii noștri părinți fără putere ca să calce norunca Sa, dar în acest caz caracterul lor nu s'ar fi putut desvolta. De aceea le dădu puterea ca să aleagă; puteau să fie ascultători sau neascultători. Înainte de a primi plinătatea binecuvântărilor, la cari vrea să-i facă părtași, iubirea și credința lor trebuia să fie încercată”. — „Educație”, p. 21.

Astfel, orice ispita este o ocazie de alegere. Zi cu zi, datorită experiențe-

lor alegerii, ne întărim caracterul nostru.

„ Dimpotrivă ispita, sărăcia și greutatea sunt școala în care se formează neprihănirea și tăria de caracter”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 72.

El poate să te pregătească pentru un serviciu mai înalt, mai mare. „Toți cari în această lume aduc servicii credincioase lui Dumnezeu sau oameșilor, primesc o educație pregătitoare în școala suferințelor. Cu cât este mai înaltă încrederea și cu cât mai înalt serviciul, cu atât mai serioasă este cercarea și cu atât mai severă și disciplina”. — „Educație”, p. 146.

Așa dar, dacă înțelegem ce înseamnă ispita, atunci aceste încercări vor deveni și pentru noi ocazii de a ne educa în viața noastră zilnică din ce în ce mai cu tărie.

Studiul istoric: Solia adventă în România

(Urmare)

Anul 1930 privit din diferite puncte de vedere a fost un an plin de activitate misionară și de proiecte noi. Deoarece clădirea Institutului Biblic din Dicioșanmartin se dovedise prea mică pentru un număr mai mare de elevi și profesori (în anul școlar 1929—1930 au fost înscriși 120 elevi și eleve) și din cauza altor inconveniente, conducerea Uniunii a hotărît ca Institutul Biblic să fie mutat la un loc mai potrivit. Un astfel de loc a fost găsit în apropierea orașului Brașov, Brașov-Stupini, 5 km. dela Brașov. Circa 18 hectare de teren au fost cumpărate aci în vara anului 1930. S'a luat apoi hotărârea ca să fie ridicată aici o clădire potrivită scopului și cu un spațiu suficient de mare, deci un cămin mare pentru băieți și un cămin pentru fete, camere pentru birou, clase de studiu și locuințe pentru profesori.

Având în vedere construirea unei clădiri școlare atât de importante și în stil mai mare, și simțindu-se necesitatea ca frații dela Uniune să fie cât mai aproape de Școală pentru a putea supraveghea lucrările construcției și din cauza altor motive bune, s'a hotărît și mutarea sediului Uniunii la Brașov. Ca atare, în anul 1931, în Februarie și Martie, frații dela Uniune, împreună cu familiile lor s'au mutat la Brașov, iar fr. Șt. Demetrescu ca Secretar al Departamentului Libertății Culturii a rămas cu biroul lui la București.

Construcția clădirii Institutului Biblic din Brașov-Stupini, s'a început la 1 Aprilie 1931, și lucrările au progresat în mod îmbucurător, astfel încât la începutul lunii Noembrie 1931, a putut fi luată în folosire, afară de căminul băieților care s'a terminat în anul 1932. Primul curs școlar la Institutul Biblic din Brașov s'a deschis în Noembrie 1931, tot cu corpul profeso-

ral de până atunci, adică: fr. P. Gaede Director, D. Florea, M. Manea, V. Truppel, V. Diaconescu, I. Stitz, ca profesori, Gh. Stănică, casier sora K. Wellmann ca soră de caritate și preceptoare; iar sora Albulescu ca bucătăreasă.

PROGRAMUL DIN LUNA DECEMBRIE

Prima sau a doua săptămână

Cuvântare: „Ce atitudine să luăm noi în lupta cu păcatul”

Faptul că Dumnezeu poartă o deosebită grijă de noi dându-ne experiențe prin cari ne face posibil formarea unui caracter tare, ferm și creștinesc, acesta este pentru noi un lucru foarte mângâietor și încurajator. El, care este Creatorul lumii, Impăratul oștirilor, ne trimete în lupta noastră solii Săi, îngerii în ajutorul nostru. Însă ne pune o condiție: să dovedim că avem voința de a învinge păcatul în lupta noastră, să nu arătăm nici cea mai mică prietenie față de el; dușman să ne fie, ca dușman îl vom învinge. Apostolul Iacob ne dă un sfat din experiențele sale: „Impotriviți-vă diavolului, și el va fugi dela voi. Apropiati-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi”. Iacob 4, 7. 8.

În lupta noastră cu Satana, el este osândit mai înainte să nu reușească dacă în luptă urmăm planul lui Dumnezeu. Să urmăm exemplul Mântuitorului nostru: El stătea calm înaintea dușmanilor Săi căci știa că va birui, fiindcă urmase voința și planul Tatălui Său, Atotputernicului. Fără luptă, nicio biruință. Să ținem bine în seamă: a cădea în ispita, nu este păcat; dar rezultatul ispitei poate deveni păcat, dacă nu rezistăm.

Prin urmare, în lupta noastră cu ispitele Satanei, să păstrăm o atitudine plină de curaj și de credință, aducându-ne mereu aminte de cuvintele apostolului Pavel către Corinteni.

„Nu v'a ajuns nicio ispita, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s'o puteți răbda”. 1 Cor. 10, 13.

Studiul istoric: Solia adventă în România

(Urmare)

Dela anul 1931 ideea și planul ținerii unui Congres General al tineretului în Uniunea Română era vie și tot mereu în discuție. În sfârșit în anul 1934 planul acesta a fost realizat. Dela 4 Iulie până la 10 Iulie 1934 primul Congres General al tineretului din Uniunea Română a avut loc la Brașov

-Stupini, la Institutul Biblic. Pentru scopul acesta a fost ridicat acolo corul cel mare. Cu organizarea Congresului și cu aranjarea și pregătirile necesare locale au fost însărcinați secretarii Departamentului tineretului dela Conferințe: fr. V. Diaconescu, Conferința Muntenia de Vest; Iordan Mihailov, Conferința Muntenia de Est; Johann Prevlitz, Conferința Moldova de Sud; Leon Bălan, Conf. Moldova de Nord; Alexandru Mustafa, Conf. Transilvania; Ștefan Czedula, Conferința Banat-Crișana, sub conducerea fr. P. Hermann, Secretarul Departamentului Misionarilor Voluntari al Uniunii, care a avut și conducerea generală a Congresului. Concurs special au dat și frații dela Uniune, conducerea Institutului Biblic și fr. P. Păunescu. Fr. P. Paulini era atunci președintele Uniunii și fr. Dumitru Florea, Directorul Institutului Biblic.

La acest prim Congres al tineretului au luat parte 1200 persoane: tineri și tinere, precum și alți membri și prieteni. Au fost deci reprezentate mai toate Comunitățile din țară reprezentând toate grupurile etnice din țară, diversele regiuni și anume: Români, Germani, Sași, Maghiari, Ruși, Ucrainieni, Bulgari, Poloni și Sârbi. Ca vizitatori din afară am avut la acest congres pe fr. I. H. Evans, vice președintele Conferinței Generale, pe fr. A. V. Olson, președintele Diviziunii Europa de Sud și fr. Steen Rasmussen, secretarul Departamentului Misionarilor Voluntari ai Diviziunii Europa de Sud; pe fr. Baeker, conducătorul lucrării noastre misionare din Turcia, pe fr. M. Trifunac, secretarul Departamentului Misionarilor Voluntari al Uniunii Jugoslavia. Afară de acești frați străini au luat parte toți membrii Comitetului Uniunii noastre române precum și toți președinții de Conferințe și mulți predicatori și lucrători misionari din țară. Apoi diferite coruri, etc. dintre cari amintim corul general din București sub conducerea fr. P. Paulini fiul și Orchestra M. V. „Armonia” din București, sub conducerea fr. V. Florescu.

Această adunare a fost una cum n'a avut încă loc în România, o adunare reușită, frumoasă și mult binecuvântată de Dumnezeu, care a produs entuziasm și mare bucurie tuturor cari au luat parte. Fratele Rasmussen scrie despre ea:

„N'a fost numai pentru organizarea generală a adunării actuale planuri bune, ci și temele și obiectele prezentate erau de o valoare spirituală, practice, educative și pline de inspirație. Lecturile biblice din fiecare zi au făcut o impresie adâncă asupra inimilor tineretului și mulți și-au îmbogățit cunoștințele în cele divine. Mai ales adunarea de Sâmbătă dimineața, când a vorbit fr. Evans, a fost un timp de mari binecuvântări; spiritul lui Dumnezeu se pogorîse peste cei prezenți și mișcase inimile.

Și bărbați cu vază în societatea română și cu poziții înalte au fost prezenți în timpul serviciului divin, iar cuvintele vorbite și puterea Duhului lui Dumnezeu care s'a manifestat atât de puternic în această adunare n'a fost fără efect nici asupra dâșilor: toți cei prezenți la acest Congres, și-au exprimat dorința de-a deveni urmașii Domnului Isus Hristos.

„În timpul discuțiilor generale cari au avut loc, în cari au fost discutate problemele tineretului în cămin, Comunitate și în lume, ne-am bucurat observând interesul mare manifestat de tineret și participarea lui la discuția problemelor, de a găsi el însuși o rezolvare bună a acestora. Tineretul nostru român este o grupă de tineri serioși, zeloși și cu dorința de a păși înainte, totdeauna gata a mărturisi adevărul. Despre dâșii într'adevăr se poate spune: „Lor nu le este rușine de Evanghelia lui Isus Hristos”. (Advent Echo, No. 9 Sept. 1934.)

În programul Congresului a fost prevăzută și o adunare specială care s'a ținut Sâmbătă seara, 7 Iulie, dela ora 20 la 24. A fost o defilare a diferitelor grupe de tineri din toate regiunile Uniunii Române în costume naționale. Rând pe rând aceste grupe s'au prezentat pe amvon și în limba lor maternă sau dialect, conducătorii lor în scurte alocuțiuni s'au adresat publicului arătând originea și activitatea tineretului din Comunitățile lor respective. Apoi fiecare grupă a cântat tot în limba respectivă două-trei cântări populare sau religioase. Astfel împlinirea cuvintelor profetice din Apocalips 14, 6. 7, că solia adventă v'a fi binevestită tuturor locuitorilor de pe pământ, oricărui neam și seminție și limbă și popor, a fost în mod clar dovedită și această solidaritate creștină produsă de solia adventă a făcut o plăcută și adâncă impresie asupra celor prezenți.

În legătură cu această adunare, la sfârșit s'a distribuit Misionarilor Voluntari prezenți cari au luat parte dela început până la sfârșit la cursul de studiu sistematic cincinal pentru M. V. dela anul 1930—1934, „Diploma generală de izbândă M. V.” format „Album”. Această diplomă și distribuire a produs mare bucurie și entuziasm în rândurile tineretului.

Deși Congresul propriu zis s'a terminat Duminecă seara, 10 Iulie, totuși în programul general conducerea Congresului a mai avut și un alt punct, și anume o excursie generală la „Tâmpa” Brașovului și în împrejurime. După o vreme cam ploioasă, ziua aceasta de excursie, adică Luni 11 Iulie, a fost o zi frumoasă și caldă. Din zori de dimineață ne-am sculat și am plecat mai toți pe jos până la locul destinat. Vreo cinci sute de tineri și tinere, și unii mai în vârstă au luat parte la această excursie pe care am petrecut-o în natura frumoasă,

să, cu cântece și jocuri. Legăturile de prietenie și camaraderie încheiate cu ocazia adunărilor au fost acum pe drumul de excursie tot mai mult completate și strânse. Mic și mare, tineri și bătrâni, toți au fost cuprinși de o mare bucurie și entuziasm. Ziua următoare, Marți 12 Iulie, a fost o zi de repaus, folosită de fiecare după propriul său plac, unii tineri plecând în altă excursie, anume în Munții Carpați, până la vârful muntelui „Schuler”, o înălțime de peste 2000 metri.

Astfel primul Congres al tineretului din România, cu tot programul bogat, s'a terminat, și a rămas o amintire plăcută sutelor de tineri cari au luat parte.

Săptămâna a treia sau a patra

Studiul biblic: „Calea biruinții”

Intreb. — Ce chemare adresă apostolul Pavel către creștini?

Răsp. — 1 Tim. 6, 11. 12. (În lupta noastră spirituală cu Satana trebuie să ținem minte că o singură luptă nu înseamnă războiu, ci un războiu se compune din mai multe lupte.)

Intreb. — Care este primul pas spre biruință?

Răsp. — Iacob 4, 7. 8.

Intreb. — Care este mijlocul orânduit de Dumnezeu pentru dobândirea biruinții în lupta cu păcatul?

Răsp. — „Rugăciunea este mijlocul dat de Dumnezeu pentru biruința în lupta cu păcatul și dezvoltarea caracterului creștin”. — „Faptele Apostolilor”, p. 564.

Intreb. — Cum era înarmat Isus pentru luptă?

Răsp. — „El era pregătit de luptă prin Duhul Sfânt care locuia într'ânsul. Iar El a venit să ne facă părtași la natura Lui dumnezeiască. Câtă vreme suntem legați cu El prin credință, păcatul nu mai are putere asupra noastră”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 123.

Intreb. — În ce încearcă Satana să ne slăbească?

Răsp. — Satana vrea să rupă legătura noastră cu Dumnezeu.

Intreb. — De ce dorește el să întrerupă legătura noastră cu Dumnezeu?

Răsp. — „Legătura cu Dumnezeu prin rugăciuni face să crească puterile intelectuale și morale, iar când cultivăm gânduri asupra lucrurilor spirituale, are putere asupra noastră”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 71.

Intreb. — Suntem noi îndreptățiți umblând în ispită?

Răsp. — Ispita să nu ne descurajeze, cât de grea ar fi ea; să ne rugăm să nu fim conduși de propriile noas-

te dorinți, ci să ne încredințăm Mântuitorului nostru.

Intreb. — Ce avem de făcut în această luptă cu păcatul?

Răsp. — Pentru ca să nu cădem pradă lui Satana și amăgirilor lui, trebuie să ne împotrivim ispitelor cu toată puterea și să ținem frâu gândurilor noastre.

Intreb. — Ce constituie un scut a păcător împotriva ispitei?

Răsp. — Credința în Dumnezeu este un asemenea scut.

Intreb. — Cu ce trebuie să fie asemănătoare vieța ucenicilor lui Hristos?

Răsp. — „Vieța ucenicilor lui Hristos trebuie să fie asemănătoare cu a Sa, un șir neîntrerupt de biruințe, cari nu se văd acum, dar cari se vor vedea în veșnicie”. — „*Mărturii*”, vol. VI, p. 307.

Intreb. — Ce alcătuește un izvor de tărie în lupta noastră cu Satana?

Răsp. — „Când suntem ispitiți, să zicem: „El Se îngrijește de mine, El mijlocește pentru mine, El mă iubește, El a murit pentru mine. Eu mă voiu preda Lui fără rezervă”. — „*Mărturii către predicatori*”, p. 391. (Să învățăm pe dinafară acest pasaj și să-l repetăm zi cu zi când ne găsim în situații grele, aducându-ne aminte că aceste experiențe formează o parte din marele plan al lui Dumnezeu pentru viețile noastre, ca să ne dea o ocazie a ne întări în spirit, a desvolta iubirea față de alții, și a făuri un caracter creștin care va fi în stare să reziste în timpurile ce ne stau în față.)

Studiul istoric: Solia adventă în România (Incheiere)

Lucrarea editurii noastre

În cele următoare doresc să schițez lucrarea editurii noastre în întreaga lume, cât și a celei din România. Și măreață este într'adevăr această operă și noi posedăm un mare privilegiu putând lua parte la salvarea de suflete nu numai prin cuvânt ci și prin răspândirea literaturii.

Sora White scrie: „Serioasa și solemnă solie de avertizare trebuie vestită în câmpurile cele mai grele, în orașe, în fiecare loc unde n'a răsărit încă lumina soliei întreprinse a Evangheliei”. — „*Slujitorii Evangheliei*”, p. 20. Cum ar fi însă posibilă împlinirea acestei datorii, căci noi nu dispunem de lucrători și mijloace suficiente pentru a putea trimite în fiecare oraș, în toate localitățile câte un predicator, dacă Domnul în iubirea Sa nu ne-ar fi dat prețioase îndrumări prin serva Sa? Noi cetim: „Trebuie bărbați cari se pot servi în mod avantajos de presă, pentru ca adevărul să

primească aripi și să pătrundă repede la toate popoarele și limbile”. — „*Idem*”, pp. 18. 19. Dumnezeu a hotărât deci să grăbească mersul soliei prin literatură, dându-i astfel aripi ca ea să fie răspândită pe tot globul pământesc.

În Apocalips 14, 6 ucenicul iubit al lui Isus a văzut un înger care sbura prin mijlocul cerului pentru a vesti tuturor popoarelor de pe pământ Evanghelia cea veșnică. Această solie trebuie să înainteze deci cu iuțeală și să fie dusă în toată lumea. În ce chip minunat ne-a descoperit Domnul planul Său! El ne-a arătat că în ultimul timp evenimentele se vor succeda cu mare grabă și de aceea trebuie să se răspândească și solia Sa în mod grabnic. Solia avertizării însă n'ar putea fi adusă atât de repede unei lumi sortită pieirii, dacă n'am putea tipări un număr atât de mare de scrieri și cărți cu ajutorul mașinilor rapide într'un timp relativ foarte scurt. Cu o sută de ani în urmă nu s'a putut tipări aproape într'o zi întreagă cât se tipărește azi într'o oră, fără să mai amintim de mașinile rotative cari pot produce într'un singur minut sute de pagini mari de jurnal.

Domnul conduce într'adevăr lucrarea Sa în mod minunat. Din începuturi mici, Departamentul Editurii a devenit azi o lucrare mare răspândită pe toată suprafața pământului.

Noi cetim despre lucrarea editorială următoarele: „La o adunare care s'a ținut la Dorchester în Noembrie 1848, am avut o vedenie despre vestirea soliei de sigilare cât și despre datoria pe care o au frații noștri de a publica prin tipărituri lumina primită. După ce a trecut viziunea, am spus soțului meu: Eu am o solie pentru tine. Tu trebuie să începi a tipări o mică revistă și trebuie s'o trimiți la oamenii din afară. Lasă mai întâi să fie mică, însă cetind-o oamenii, ei îți vor trimite bani pentru continuarea tipăriturilor. Eu am văzut că din acest mic început se vor revărsa fluvii de lumină care se va răspândi apoi peste lumea întreagă”. — „*Schițe din viață*”, p. 125.

Domnul a binecuvântat străduințele servilor Săi în chip minunat căci noi cetim următoarele despre neînsemnatul început făcut de fr. White: „Într'una din zilele lui Iulie, mi-a adus soțul meu din Middletown 1.000 de exemplare din primul număr al revistei Adevărul prezent. În timp ce a fost culeasă revista el făcu de mai multe ori drumul la Middletown, cale de vreo 9 km; însă în această zi el a împrumutat calul și căruța fr. Belden pentru a aduce revistele acasă. Prețioasele pagini au fost duse în casă și depozitate aici. Apoi am chemat câțiva frați cari se interesau de ele, am înghenunchiat chiar în jurul revistelor și, cu o inimă umilă și multe

lacrimi, am rugat pe Domnul să trimeată binecuvântarea Sa asupra acestor soli tipăriți ai adevărului.

„După ce am pregătit revistele și soțul meu a împachetat câteva exemplare adresându-le la toți aceia despre cari credea că le vor ceti, le-a dus pe jos la oficiul poștal din Middletown”. *Idem*, p. 126.

Dacă ne închipuim că fr. White a compus manuscrisul său lucrând în același timp din greu și plătind cu banii câștigați de el primele lucrări de tipăritură, atunci putem înțelege cât de anevoioase au fost aceste începuturi și în ce spirit de sacrificiu au înțeles frații de atunci să facă lucrarea Domnului. Să ne rugăm deci ca Domnul să ne dea și nouă același spirit de lepădare de sine.

Aci urmează o mică comparațiune cum a crescut lucrarea editorială din începuturi mici:

1850: 1 revistă, o limbă

1852: 1 Editură, 5 angajați, 2 reviste, 1 limbă

1880: 4 Edituri, 128 angajați, 10 reviste, 7 limbi

1910: 28 Edituri, 610 angajați, 126 reviste, 67 limbi

1920: 45 Edituri, 1125 angajați, 144 reviste, 99 limbi

1927: 56 Edituri, 1000 angajați, 200 reviste, 132 limbi

1938: 79 Edituri, 1221 angajați, 316 reviste, 195 limbi

O vizită în Editura noastră din București

Neputând toți iubiiții noștri frați să ne viziteze Casa de Editură din București, presupunând însă că ei ar dori să afle unele amănunte cu privire la mersul lucrărilor din această Instituție, îi invităm să ne însoțească cel puțin cu gândul la vizitarea frumoasei noastre Edituri din București.

Instituțiunea noastră se împarte în două departamente principale:

Fabricațiunea și administrația

Prima se împarte în: 1. Redacția, 2. Zețăria, 3. Secția mașinilor, 4. Legătoria, 5. Depozitul de hârtie.

Departamentul al doilea cuprinde: 1. Depozitul principal și cel secundar unde se păstrează toate cărțile, tractatele și celelalte scrieri frumos împachetate, până la expedierea lor. 2. Expediția, unde se primesc și se efectuează comenzile. 3. Contabilitatea, 4. Casieria, 5. Secțiunea statistică.

Mai jos urmează fazele prin cari trece o revistă până ajunge în mâna cetitorului:

Articolele scrise de frații noștri colaboratori sunt revăzute în Redacție și frații redactori aleg clișeele potrivite, alcătuiind astfel manuscrisul revistei.

(Urmare la pag. 10)